

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILIN EN FENALARI BELLİ OLDU

1. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ

**"TAM GAZ
AKSİYON."**

- MATT GOLDBERG, COLLIDER.COM

BRUCE WILLIS SURETLER

SURROGATES

ŞİMDİ

VE

'DE!

MERAKLI SİNEMASEVERLERE KIZARMIŞ ÇITIR KESTANELER

KİYMETLİ YAZARIMIZ TUNCA ARSLAN, TÜRKİYE'DE PEK ÇOK SİNEMASEVERİN EKSİKLİĞİNİ HİSSETTİĞİ 'YILIN EN fenaları' temalı bir seçkiden bahsettiğinde Arka Pencere Yayın Kurulu olarak hepimizi heyecandan ateş bastı. Nasıl basmasın! Hollywood'da bir grup 'çığgın'ın her yıl dağıttığı Altın Ahududu Ödülleri yıllardır dilimizdedir de, aynı şeyi ülkemize uyarlamak kimsenin aklına gelmemiş, geldiyse de gerekli görülmemiş veya cesaret edilememiştir. Sorun değil, biz Arka Pencere olarak, Tunca Arslan'ın önderliğinde bu çabayı göğüslemeye karar verdik. Bir film ve onun yaratıcıları çeşitli festival veya seçkilerde taçlandırılmak uğruna yarışmaya niyetleniyorlarsa, bu onlara yılın en fenası olma hakkını da vermez mi? Arka Pencere olarak biz onlara bu hakkı tanıdık!

Geçen sene bambaşka bir konsept üzerine dağıtılan Altın Bamyra Ödülleri sinema gündemimizde ilginç bir kulvar açmıştı. Altın Kestane'nin ise yola çıkış nedeni basit: Yılın en fenalarını, bir başka deyişle fiyaskolarını tespit etmek...

Hollywood'daki Ahududular gibi, Kestaneler de gereğinden fazla ciddiye alınmayı hak eden ödüller değil. Geçtiğimiz senelerde "Showgirls"le Paul Verhoeven ve Oscar kazandığı yılın hemen ertesinde "Kedi Kadın"la (Catwoman) Ahududu'ya layık görülen

Halle Berry, alışılmışın tersine, Ahududu törenine ödülünü almaya giderek herkesi şaşırtan iki güzide sinema insanıydı. Kuşkusuz, Türkiye'de bu hoşgörü ortamından fersah fersah uzaktayız. Zaten, en azından ilk yıl için, sembolik bir ödül verme niyetimiz yok. İleride olur mu bilinmez, lakin sonuçlara göz atmak bile has sinemaseverleri gülümsetecektir.

Bununla birlikte, Altın Kestane Ödülleri de yıla belli bir açıdan tespit düşme, bir mim koyma kaygısı da taşıyor elbette. Sonuçların 'deli saçması' muamelesi görmesini de istemeyiz. Türk filmlerini titizlikle takip eden 20'yi aşkın sinema yazarının oylarıyla tespit edildi 1. Altın Kestane Ödülleri. Üzerinde uzun uzun düşünüldü ve öyle oylandı. Hazır konu açılmışken, seçimlerini bizimle paylaşan sinema yazarlarına da bu vesileyle teşekkür edelim.

Toparlarsak, 2009 yılında gösterime girmiş filmler arasından 'en fena' performansları sergileyip 1. Altın Kestane Ödülleri'nde ipi göğüsleyenler ilerleyen sayfalarda sizleri bekliyor. Sonuçların tartışılacak yanırları muhakkak vardır; nitekim niyetimiz de tartışılması.

Son SİYAD Ödülleri'nde oy kullanırken doyurucu miktarda iyi filmin çıkması sinemamız adına koltuklarımızı kabartmıştı. İşte Altın Kestane Ödülleri de meraklısına geçen yılı değerlendirmek için bir fırsat sunuyor. Tabii tersten!

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, KEREM SANATEL, FERHAT NEPTÜN, MUHSİN AKGÜN, EMEL GÖRAL, FİLİZ ÖRGEN

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Tanrının Kitabı,
Romantik Komedi, Herkesin Keyfi Yerinde

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

14 TRENDEKİ YABANCI

42. SİYAD Ödülleri'nde şaşırtan ve şaşırtmayanlar...

16 ESRAR PERDESİ

1. Altın Kestane Ödülleri sahiplerine bağışladık!

18 ÖLÜM KARARI

Yıllarca bağımsızlar için 'mor çatı' görevi gören Miramax'ın kapısına
kilit vurdular. Ürettiği en nadide 11 filmle şirkete veda etmek istedik.

22 ESRAR PERDESİ

Kıyametten sonra ne var diye düşünenler, bu konu sizin için...

26 ESRAR PERDESİ

82. Oscar adaylarını kuşbakışı inceledik.

28 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Mike Leigh'in unutulmaz filmi "Çıplak"...

30 AİLE OYUNU

Son çıkan DVD eleştirileri: Mezarını Derin Kaz, Uzak İhtimal,
Kadın Aklı Erkek Aklı, Kayıp Ada, Kasabanın Yenisi

34 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: Ahududu Ödülleri.

TANRININ KİTABI

ORİJİNAL ADI The Book Of Eli

YÖNETMENLER Albert Hughes,
Allen Hughes

OYUNCULAR Denzel Washington,
Gary Oldman, Mila Kunis,
Jennifer Beals

YAPIM 2010 ABD
SÜRE 118 dk.

Kimilerini ziyadesiyle
işkillendirecek din
eksenli öyküsü ve
senaryodaki kimi ham
hamleleri bir yana,
Hughes Kardeşler
dokuz yıllık bir aranın
ardından pırıl pırıl (!)
bir post apokaliptik
filmle geleceğimize
mim koyan bir dönüş
yapıyorlar.

KİYAMET ERTESİNDE GEÇEN (DEVŞİRME İSMİYLE 'POST APOKALİPTİK') FİLMLER için zemin ve hava şartları şu sıralar son derece müsait. Öyle ki, dünyanın sonuyla ilgili alarm zilleri nicedir bilim adamları tarafından bangır bangır çalınıyor. Ve fakat iklim şartlarının müsaitliğine, bu uğurda çalınan sür borularından çıkan yüksek volümlü çıgıllara rağmen ortalarda post apokaliptik bir filme rastlamamak neredeyse abes dururken, nihayet "Tanrının Kitabı" geliyor ve mahrumiyetimize son veriyor. Dahası, yakında bize de gelmesini beklediğimiz "The Road"u da onun ucuna ekleyince, bu iki filmin yeni bir trendi başlatacağını umalım. Zira gezegen ahalisi olarak post apokaliptik filmlerin parmak sallayan, asık suratlı tavrına belki de her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

Gerçi şunu hemen belirtelim, "Tanrının Kitabı" da kıyametin çevresel bir felaketten değil de, Soğuk Savaş döneminden miras, diyelim "On The Beach"ın (1959) de savladığı türden bir savaştan kaynaklanacağından dem vuruyor. Mantar bulutunu andıran büyük bir patlamadan, gökte çakan bir şimşekten bahsediyor Eli, Solara'ya, İncil sayfasından kopup perdeye yansımışçasına uhrevi bir atmosferdeki gece sahnesinde. Her ne olmuşsa, çapı öylesine büyük ki, gökteki Güneş'i dahi küstürmüş; o bile artık göz doldurmuyor, göz çıkarıyor. Bundan dolayı herkesin yüzünde birer güneş gözlüğü. İnsanlar suçu kutsal kitaplara atmış (herhalde tek sorumlu İncil olmasa gerek!) ve hepsi imha edilmiş. Din temelli olduğuna inanılan bir savaş sonunda kıyametin gelmesi insanlığın inançlarını sorgulamasıyla sonuçlanmış olmalı. Medeniyetin topyekûn Ortaçağ'a, hatta kimi halleriyle İlkçağ'a dönmek zorunda kaldığı bu dünyada bütün İncil nüshaları kıyametin ertesinde imha edilince Hristiyanlık da bir nevi son nefesini vermiş. Okuma yazma bilmek büyük bir birikim muamelesi görür olmuş. (Düşünün, paranın dahi değişim değeri yok. Herkes Taş Devri'ndeki gibi değiş-tokuş usulü

alıyor alacağını) Lakin kahramanımız Eli'in elinde nadide (belki de son) bir İncil nüshası var. Niyeti onu ülkenin batısına götürüp oradan başlayarak yaymak. Evet, Eli bir modern (ya da postmodern) zaman havarisi.

Çoktan unutulmuş bir dini yeniden yayacak bir havarinin hikayesi kağıt üzerinde hayli şık duran bir motif. Hughes Kardeşler bu çıkış noktasının önünü, ardını insanı her anlamda boğan bir atmosfer ve etkileyici bir insanlık tasviriyle dolduruyor. Onca bilimsel ve fikrî mirası insanoğlunun heba etmiş olması "Tanrının Kitabı"nın üstündeki kasveti artıran bir unsura dönüşüyor.

Tozun, dumanın ve en ölüsünden renk tonlarının tüm kadrja hakim olduğu bu filmde su, elbette, pek çok post apokaliptik filmde olduğu gibi, yine en değerli madde. (Nasıl olmasın, bugün bile nice coğrafyada öyle değil mi?) Eli'in başı, Tom Waits'in tam tonunda canlandırdığı mühendisin dükkanından çıkıp karşıdaki bara su bulmak için ayak bastığı anda derde giriyor. Filmin küçük bir vurguyla da olsa dert yandığı 'çevreci' mesajı böyle çıkıyor karşımıza. Solara, kıyamet öncesi yaşamın nasıl bir şey olduğunu sorduğunda Eli "İnsanlar bugün uğruna adam öldürdüğü şeyleri, o yıllarda çöpe atıyordu" diyor. İnsanoğlunun geçmişteki müsrifliği, gelecekte bir can alıp can verme meselesi halinde zuhur ediyor.

Eli'in yolculuğunda ona eşlik ederken yolumuz western kasabalarının çok daha virane bir tasvirine düşüyor. Burası Carnegie adında bir tiranın yönettiği bir kasaba. ("Mad Max Beyond Thunderdome"daki Bartertown'ın despot yöneticisi, Tina Turner'ın bedenindeki Entity'nin meslektaşısı bir nevi Carnegie. Nitekim, motosikletli çete dahil kötü adamların hepsi "Mad Max"ın setinden buraya ışınlanmış gibiler) Kitap kurdu bir kötü adam Carnegie. Nitekim onu ilk olarak Mussolini üzerine okurken yakalıyoruz. Carnegie'nin bir İncil'e ihtiyacı var; onun insanlar üzerindeki engin manipülasyon gücünden ziyadesiyle haberdar. "Bir zamanlar

ÇOK BİLEN ADAM

THE MAN WHO KNEW TOO MUCH (1934)

Karşımızda, aslında her ikisi de İncil'i bildiği gibi yaymak isteyen iki adam duruyor. Bu, aynı zamanda din üzerinde hakimiyet kurma savaşı.

işe yaramıştı; yine yarayabilir” diyor. İncil'e sahip olup diktatörlüğünün sınırlarını ufka doğru genişletmek istiyor. İşte “Bir yabancı bir kasabaya gelir” temalı, westernlerden ödünç alınan ve kalabalık bir düello sahnesiyle de zirvesini bulan o harika sekansta da görüleceği üzere, Eli ile Carnegie arasındaki kanlı satrancın başlangıç noktası bu kasaba oluyor.

Filmin dikkat çekici noktalarından biri dinle imtihanında yatıyor. Genişletirsek, “Tanrının Kitabı” kutsal kitapların tek tek bireyler üzerinde olduğu kadar, kitleler üzerindeki etkilerine dair de bir film. Karşımızda, aslında her ikisi de İncil'i bildiği gibi yaymak isteyen iki adam duruyor. Bu, din üzerinde hakimiyet kurma savaşı. Eli “Tüm kalbim ve ruhumla bu kitabı yaymayı isterim”, Carnegie “O kitapla bunun gibi bir sürü kasaba kurarım” diyor. Nihayet, birinin niyeti ulvî,

diğerininki ise maddi ve dünyevi. Sonuç olarak bir noktadan sonra din kitaplarının hangi ellerde nasıl ve ne niyetle yorumlandığına dair bir filme dönüşüyor “Tanrının Kitabı”.

Finalde İncil'in peşindeki iki 'taraf'ın da kendi nüshalarını -gönül gözüyle de olsa- basacakları gerçeğiyle baş başa kalıyoruz. Birinin Carnegie'ye de endişelenmeyi bırakmasını söylemesi gerek. Nasıl olsa, pek yakında Alkatraz baskılı bir nüsha edinmesi mümkün olabilecek. Nihayetinde bu final, filmin sormak için sabırla beklediği şu soruya açılıyor: Herkes kendi İncil'ini ne uğrunda kullanacak? [2]

👉 Atmosfer yaratılırken en büyük katkısı tüm filmde güneş yanığı benzeri bir ton tutturan görüntü yönetmeni Don Burgess yapıyor.

👉 Kağıt üzerinde iyi yapılandırılmamış Solara, buna Mila Kunis'in 'dengesiz' oyunculuğu da eklenince ham bir karaktere dönüşüyor.

Düğüne geldik,
yediler...

ADA

zombilerin düğünü

BEYİN FİLM SUNAR "ADA"

ÖZAN AYHAN - ESRA RUŞAN - ONUR BULDU - RÜYA ÖNAL - KAAAN KESKİN - GÜLÖM BALTAÇIĞIL - BÜKEM KARAVUS - TANKER BİRSEL - HANİFAT İLÇİ - CANSER ELÇİN - SİREH SÜHENYA ÖNDER
SERDAR YILMAZ - TUĞBA ATAÇ - HALİL DEMİR - CEMAL AKYÜZ - ORÇUN İNÖROĞLU (ZEPLİN SOUND) - DÜKKAN-ÜL HAYAL - UMUT SERTOL - AHMET KATİESİ - ÇİÇEK KAHRAMAN - MERYEM YAVUZ
MURAT EMİR EREN - TALİP ERTÜRK - CEM ÖZTÜRKÇİ - ÇİÇEK KAHRAMAN - HALİ PİNAR - ZÜMRÜT BURUL - MURAT EMİR EREN - TALİP ERTÜRK - ÖMER ÖST - ERHAN KILIC
MURAT EMİR EREN - TALİP ERTÜRK

tiglon

DOLBY
DIGITAL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

dunyagöz

İSTANBUL

FONO FİLM

ROMANTİK KOMEDİ

UZUN BİR ZAMAN ÖNCE, YİNE BİR ANDA KENDİMİ BİRKÂÇ SİNEMACIYLA AYNI masada bulduğum bir sohbet ortamında içlerinden birisi şöyle bir cümle sarfetmişti: “Sadece Etiler-Bağdat Caddesi ve Nişantaşı’nda geçen bir film yapmalı. Güzel kızlar ve güzel erkekleri de dolduracaksın içine...” Bunun zamanında Yeşilçam’da “Bir Türkan’lı bir de Fatma’lı film çekelim bu yıl” diyen yapımcıların bakışından pek bir farkı yok gibi gelmişti. Daha “Recep İvedik” ve türevleri yoktu. Hollywood ‘rom-kom’ları altın çağındaydı. Meg Ryan’ın botoksa henüz bulaşmamış o sempatik yüzüyle filmde filme koştugu zamanlardı. Rom-kom’lar bugünkü kadar seks odaklı değildi ve şimdikilerden farklı olarak “fuck” kelimesini en az duyduğumuz film türlerinden biriydi.

Kitle sineması yapan sinemacılarımız uzun bir zaman kendilerini daha az riskli olan komedi filmlerine hapsettiler. Bırakın ‘tür sineması’nı, doğru düzgün bir ‘aşk’ filmi bile yapmak istenmedi. Çünkü ‘aşk filmi’ yapmak onlara göre dünyanın en basit şeylerinden biriydi. O yüzden bu ‘kolay’lık karşısında heyecan duymuyorlardı (mış).

Bir defa, aşk filmi yapmak hiç kolay değildir. Ama romantik-komedi yapmak aslında pek bir kolaydır. Çünkü yapılması gerekenleri bildikten sonra onları bir araya getirmek kalıyor size sadece. İçinde güzel kızların, yakışıklı erkeklerin ve kalburüstü mekanların olduğu ‘şıkır şıkır’ müziklerin çaldığı bir romantik komedi filmi yapmak, tür filmleri içinde en kolaylıkla yapabileceğiniz film türüdür. Tek bir şartla; yukarıda saydıklarımın yanısıra izleyenlerin beyinlerinin tam flört merkezlerine hitap edeceğiniz bir hikayeye sahip olmalısınız. İzleyicinin kendisini bulmasını sağlayacaksınız ama onların günlük sorunlarını düşünmesine de engel olmalısınız. Bu nedenle geçim sıkıntısı çeken kadın karakterlerin rom-kom’ları tutmaz mesela! Toplumsal gerçekçilik yapmak rom-kom’larda işe yaramaz.

“Romantik Komedi” ismi çok yaratıcı değil ama aslında bakmayın, iyi fikir. Bir yandan içini

doldurma iddiasını da taşıyacak kadar da cesaretli bir karar. İçinde güzel kızlar, sanıyorum kadınların ilgi gösterdiği birkaç adam var, olaylar da Bağdat Caddesi-Etiler-Nişantaşı üçgeninde geçiyor. Kızların kostümleri sürekli değişiyor ve flörtöz bir devinim halindeler devamlı... Ama hikaye yok. Yani şöyle demek daha doğru: Ortada bir film hikayesi için cazip olabilecek konu yok. Üç kız arkadaştan biri filmin başında evleniyor ve arasıra arkadaşlarına öğütler verip çekiliyor. Diğer iki kız da daha filmin henüz başlarında birer adama saplanıyorlar ve tam 120 dakika boyunca onlarla birer ‘çift’ olmaya çalışıyorlar. Üstelik hikayenin tırmandığı bir yokuşu ve ‘doruk noktası’ yok. Türkiye’li bir rom-kom yapılmak isteniyor ama yabancı malzemeyi Türkleştirmek için yapılan tek manevra; üç kızı bir masaya oturtup arabesk müzik eşliğinde rakı içirtmekten ibaret.

Reklam ve video klip yönetmenliğinden gelen ve gerçek adını ısrarla kullanmayan Ketche kod adlı yönetmen, bolca reklam estetiği kullanıyor sahnelerinde ama öyküyle beslenmeyen bu sahneler bazen de kötü makyajın kurbanı oluyorlar. Bir romantik komedinin kahramanları eğer öyle amaçlanmıyorlarsa asla çirkin ya da kusurlu resim vermemeliler. Oysa Sinem Kobal gibi güzel bir kızın bile makyaj kurbanı olabileceğini görüyoruz birkaç sahnede. Ayrıca başarılı bir reklam filmi yönetmeninden daha estetik çekilmiş bir sevişme sahnesi bekliyor insan. Kadın ve erkek bedenlerinin kötü bir ışıklandırmanın altında bu kadar estetikten uzak görüldüğü sevişme sahnesine en son “Yeşil Işık”ta şahit olmuştum.

Ama asıl ilginç, bütün bu sorunlarına rağmen, “Romantik Komedi”, şimdikiye dek birkaç kere denenmiş türdeşleri içinde hedefe şimdilik en yakın duranı! Yani ne kadar uzak olduğumuzu varın siz düşünün artık!

Erkeklerde Gürgen Öz hayli seksist esprilerle dikkat çekiyor. Kadınlarda ise bardaki karaoke performansıyla Sinem Kobal!

120 dakika bu film için fazla. Bu kadar zamana rağmen bütün kahramanlarının hikayeleri yarım yamalak!

YÖNETMEN Ketche
OYUNCULAR Sedef Avcı, Sinem Kobal, Cemal Hünel, Burcu Kara
YAPIM 2009 Türkiye
SÜRE 109 dk.

Bir romantik komedi için her türlü malzeme varken bir tek ‘hikaye’nin olmadığını kimse farkedememiş!

HERKESİN KEYFİ YERİNDE

ORJİNAL ADI Everybody's Fine

YÖNETMEN Kirk Jones

OYUNCULAR Robert De Niro,
Drew Barrymore, Kate Beckinsale,
Sam Rockwell

YAPIM 2009 ABD-İtalya

SÜRE 99 dk.

Robert De Niro, son yıllardaki en 'dayanaklı' rollerinden birine soyunuyor bu yeniden çevrimle.

HOLLYWOOD SİNEMASININ UZAKDOĞU VE AVRUPA'NIN 'ÖNEMLİ' FİLMLERİNİ Amerikanlaştırma eğiliminin son zamanlarda zirve yaptığını söylemek yanlış olmaz. Çoğunlukla filmlerin özünün zedelenmesi sonucunu doğuran bu eğilim, Martin Scorsese'nin "Köstebek"inde (The Departed) olduğu gibi 'başarılı' yeniden çevrimleri de doğurabiliyor. Genellikle yakın zamanlardan filmleri Amerikanlaştırma çabası içine giren Hollywood, "Herkesin Keyfi Yerinde"yle 20 yıl öncesinden bir filme elini uzatıyor ve bizi şaşırtıyor.

Giuseppe Tornatore'nin Marcello Mastroianni'li aynı adlı filmini kendine malzeme yapan bu çalışma, çocuklarını birer birer ziyaret ederek 'sürpriz' yapmaya çalışan bir babanın gerçeklerle yüzleşme hikayesini anlatıyor. Orijinal filmde de temel izlek buydu, ancak Tornatore'nin hikaye kurgusunda yaptığı küçük numaralarla filmin duygusu eksiksiz geçiyordu izleyiciye. Buradaysa bu duygunun biraz kırılarak (bazen de abartılarak) önümüze geldiğini söyleyebiliriz. Tipik

Hollywood melodramatik hikaye anlatımının yansımaları bu filmi de ele geçiriyor ve zaman zaman 'duygu sömürüsü' boyutuna taşıyor yapımı. Oysa ki Tornatore'nin filminde ayaklarını yerden kaldırmadan yolculuğunu sürdürüyordu baş karakter ve 'gerçekler'le yüzleşmenin yarattığı 'tahrip edici' durumu tastamam veriyordu bizlere.

Öte yandan oyuncu seçiminden başlayarak erdemleri de olan bir film bu. Robert De Niro, son zamanlardaki en 'dayanaklı' rollerinden birini canlandırırken, çocuklarını canlandıran Drew Barrymore, Kate Beckinsale ve Sam Rockwell de hikayeyi taşıyan performanslar sergiliyorlar. Tornatore'nin ne yapılsa yapılsın yıkılması mümkün görünmeyen hikayesi de İngiliz yönetmen Kirk Jones'a baştan avantaj sağlıyor, sonrasını da zorlanmadan getirmesine yardımcı oluyor. [\[1\]](#)

Baş karakterin yolculuğu sırasında karşısına çıkanlar, onun 'sokaktaki gerçekler'i de kavramasını sağlıyor.

Başlarda iyi kullanılan 'anne' metaforunun sonlarda hikayeyi dağıtan bir şekilde önümüze geldiğini söylemeliyiz.

HERKESİN KEYFİ YERİNDE

ROMANTİK KOMEDİ

TANRININ KİTABI

ADA: ZOMBİLERİN DÜĞÜNÜ

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
HERKESİN KEYFİ YERİNDE					★★★	★★★	
ROMANTİK KOMEDİ					★★		
TANRININ KİTABI					★★★	★★	★★★★
ADA: ZOMBİLERİN DÜĞÜNÜ		★★★	★★★		★★	★★	★★★
AKLI HAVADA			★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★
AVATAR		★★★★	★★★	☆☆☆☆☆	★★★	★★★★	☆☆☆☆☆
EJDER KAPANI		★★★	★		★★	★★	★★★
GARFIELD SÜPER KAHRAMAN				★★			
GELECEKTEN BİR GÜN			★	★★		★	
GİR KANIMA		☆☆☆☆☆	★★★	★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★	★★★★
İLİŞKİ DURUMU: KARMAŞIK				★★★	★★	★★	
İNTİKAM PEŞİNDE						★★★	★★★
KAPTAN FEZA					★	★	
KIRIK KUCAKLAŞMALAR		★★★	★★	★★★★		★★★	★★★
KİM KİMİNLE NEREDE?		★★★		★★★★	★★★★		
KUTSAL DAMACANA 2: İTMEN			★				
MORGANLAR NEREDE?						★	
PARANORMAL ACTIVITY		★★		★★	★		★★★
PRENSES VE KURBAĞA		★★★		★★★★		★★★	
SHERLOCK HOLMES		★★★		★★★★	★★★★	★★★★	
SOUL KITCHEN		★★★			★★	★★	★★★
YAHŞİ BATI		★	★★	★★	★★	★★	
KADIN AKLI ERKEK AKLI		★			★		
MEZARINI DERİN KAZ		☆☆☆☆☆	★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
UZAK İHTİMAL			★★		★★★★	★★	★★★

REHA ERDEM VE "HAYAT VAR" SİYAD ÖDÜLLERİ'Nİ HAK ETTİ

Fotoğraflar: Muhsin Akgün

Kendi adıma çok beğendiğim ve oldukça sarsıcı bulduğum "Hayat Var"ın 42. SİYAD Türk Sineması Ödülleri'nde en iyi film, Reha Erdem'in de en iyi yönetmen seçilmesinden gayet memnunum. Bu ödülleri "Vavien" alsaydı da hiç şaşırmazdım.

AL TIN PORTAKAL'IN TAM 46 YILI GERİDE BIRAKTIĞI DÜŞÜNÜLÜRSE, SİNEMA TARİHİMİZDEKİ EN KÖKLÜ, süreklilik arz eden ve ciddiyet taşıyan ikinci ödül SİYAD'ınkidir. Aynı zamanda da yeterince olgunlaşmış bir ödüldür bu. Merakla beklenir, düzensiz polemik değil, heyecan ve beklenti yaratır.

SİYAD Ödülleri, 42. yılında da aynı olgunluğu korudu, heyecanı yaşattı; kısacası güzel, keyifli bir gece oldu. Bunda en büyük pay SİYAD Yönetim Kurulu'nun kuşkusuz. Organizasyona doğrudan emek veren birçok dernek üyesine, soğuk bir İstanbul gecesinde salonu tıklım tıklım dolduran konuklara, törene büyük renk ve neşe katan Cem Yılmaz'a, "Neşeli Hayat"la belki tahminlerinin çok altında dalda aday gösterilseler de ev sahipliği yaptıkları için BKM ekibine ve Yılmaz Erdoğan'a da teşekkür etmeli kuşkusuz. Olgunluk dediğim, böyle bir şey işte!

Neyse, teşekkür faslını kapatıp ödüllere genel bir bakış atmak gerekirse...

İtiraf edeyim, filmlerine hep saygıyla yaklaşmış olsam da "İşte benim sinemacım bu!" diyemedim Reha Erdem hakkında. Ama "Hayat Var", tek kelimeyle çarptı beni ve resmettiği çok farklı, alışılmışın çok dışında İstanbul'uyla, mükemmel oyunculuklarıyla, iç acıtıcı öyküsüyle, kısacası her şeyiyle, "İşte benim filmlerimden biri!" dediğim örneklerden biri oldu. Bu nedenle, benim de bir numaralı adayım olan "Hayat Var"ın ödüle uzanmasından, Reha Erdem'in de en iyi yönetmen seçilmesinden çok memnun oldum. En iyi görüntü yönetimi (Florent Henry), en iyi kurgu (Reha Erdem) konusunda da tam isabet kaydettiğini söyleyebilirim.

Bir zamanlar yaman bir sinema yazarı olan Durul Taylan ve "Şizofrenji" dergisindeki sinema yazılarını hâlâ hatırladığım Yağmur Taylan'ın ortak imzasını (Taylan Biraderler) taşıyan

"Vavien", eğer en iyi film ve yönetmen ödüllerini alsaydı da hiç şaşırmazdım. Çok başarılı ve değişik bulduğum, dört dörtlük bir filmdi. Taylanlar'ın mutsuz ya da buruk olduklarını sanmıyorum. En iyi kadın oyuncu performansı (Binnur Kaya), en iyi senaryo (Engin Günaydın), en iyi yardımcı erkek oyuncu performansı (Settar Tanrıöğen), en iyi müzik (Atilla Özdemiroğlu) ve en iyi sanat yönetimi (Elif Taşçıoğlu) çıkarmak da eninde sonunda onların başarı hanesine yazılacak çünkü... Settar Tanrıöğen'in televizyon karşısında bağlama çalma sahnesi ise tek başına "Vavien"i unutulmaz kılmaya yetebilir. Eğer SİYAD üyeleri, Tanrıöğen'in oyunculuğunu bir biçimde ıskalasaydı, gerçekten üzülürdüm.

Üzüntü demeyeyim ama bu yılki değerlendirmede "Nefes: Vatan Sağolsun"un SİYAD üyelerince görmezden gelinmesine fazlasıyla şaşırdığımı da vurgulayayım. Sıfır noktasındaki bir sınır karakolunda PKK saldırısı bekleyen askerlerin ruh halini alabildiğine gerçekçi kesitler ve çok iyi işlenmiş diyaloglarla karşımıza getiren film, anladığım kadarıyla çok az eleştirmen tarafından izlendi ve nereden çıktığı belli olmayan 'militarist-milliyetçi' nitelemesiyle karşılaştı. Artık, adında 'vatan' sözcüğü geçtiği için midir bilemem, anlamsız şekilde 'dışlandı' bu film. Oysa diğer bütün kategoriler bir yana, en azından en iyi sanat yönetimi dalında bence kesinlikle favori olmalıydı. Çok büyük bölümü karda buzda dağda taşa açık havada geçen kaç filmimiz var acaba? Kimse "Dağ taş, sanat yönetimi mi gerektirir?" diye sormaz umarım!

Söz açılmışken, en iyi kadın oyuncu adayımın "Hayat Var"daki Elit İşçan olduğunu da belirteyim. Altın Portakal'da da bazı yıllar yaşadık, jüriler çoğu zaman genç oyuncular (tıpkı amatör oyuncular gibi) 'oyuncu'dan değil, 'umut veren genç oyuncu'dan sayıyormuş gibi geliyor bana.

Onur Ödülleri'nin sahiplerinden Sezer

Engin Günaydın ilk senaryosuyla ödülü kaptı...

Sezin'i bunca yıl sonra sahnede yakından görmek, sinemamızın kıdemli ve sempatik isimlerinden Süleyman Turan'ın çoktan hak ettiği bir ödülü almasına tanıklık etmek, Vedat Türkali'nin "Bir Gün Tek Başına"nın senaryosunu yazdığını öğrenmek, 2009'da kaybettiğimiz sinema insanlarımızı anan sinevizyon gösterisini duygulanarak izlemek de bu yılki SİYAD Ödülleri'nin unutulmaz anları arasındaydı elbette ki.

Bir kez daha teşekkürler SİYAD! İyi ki ham meyve değilsin!

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

1. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ

YILIN 'EN FENALARI'

"Ben kötü film seyretmem" demeyen, Hollywood'un 'kötüleri'ni mercek altına alan Altın Ahududu Ödülleri'nin bir benzerinin Türkiye'de olmamasının eksikliğini hisseden sinema tutkunlarının ortak düşüncesinden yeni bir ödül doğdu: ALTIN KESTANE.

TÜRK SINEMA DÜNYASI, BU HAFTADAN İTİBAREN YENİ BİR ÖDÜLE KAVUŞTU. YIL BOYUNCA GÖSTERİME GİREN YERLİ

filmleri, alışılmışın tersine 'başarısızlık' açısından değerlendiren, 'fiyaskolara' göz diken ve 'en fenaları' birincilik kürsüsüne çıkartan, kısacası 'iyi'ye iyi dendiği gibi 'kötü'ye de kötü diyen Altın Kestane Ödülleri, bir Arka Pencere organizasyonu olarak ilk adımını attı.

2009 yılında Türkiye sinemalarında ticari gösterime giren 69 film, 26 sinema yazarı ve kültür sanat gazetecisinin oylarıyla masaya yatırıldı; ilk kestaneler, En Fena Film, En Fena Yönetmen, En Fena Erkek Karakter Performansı, En Fena Kadın Karakter Performansı, Alarm Zili Ödülü ve Jüri Özel Ödülü olmak üzere altı

kategoride dağıtıldı.

Aydın parlak yüzünü olduğu kadar karanlık yüzünü de seyretmek isteyen, iyi-kötü ayrımı yapmadan her filmi merak eden, "Ben kötü film seyretmem" demeyen ve Altın Ahududu Ödülleri'nin bir benzerinin Türkiye'de olmamasının eksikliğini hisseden sinema tutkunlarının ortak düşüncesinden doğan Altın Kestane Ödülleri'nin her yıl tekrarlanarak geleneksel yapıya kavuşturulması amaçlanıyor. İşte merakla beklenen 2009 sonuçları...

EN FENA FİLM

GEÇENİN KANATLARI (Serdar Akar)

Mahsun Kırmızıgül tarafından yazılıp Serdar Akar tarafından yönetilen "Gecenin Kanatları", 12 Eylül dönemindeki bir ev

baskınında anne-babası polis tarafından öldürülen küçük kızın, yıllar sonra canlı bomba olarak intikam alma çabasını öykülüyordu. İntihar eylemi öncesinde, Boğaz manzaralı terasta güvercin besleyen (Kulakların çınlasın Jim Jarmusch!) ve 'milli olma' hayalleri kuran 400 metre koşucusu 'apolitik' gençle duygusal ilişkiye giren genç kız, gene de hedefinden sapmıyor, fakat 'iyi kader' onu son anda ölüm yolundan alıkoyuyordu.

Evlere şenlik bir banka soygununu da işin içine katan yalapaş senaryo, asla 'fena değil' denemeyecek cinsten oyunculuklar, en ucuz cinsten 'sol jargon' kullanma çabası ve karikatürize tiplerleriyle, iddiası oranında yılın en fena filmi olmayı kolayca başardı "Gecenin Kanatları".

EN FENA YÖNETMEN

ALİ ÖZGENTÜRK (Yengeç Oyunu)

Bir yönetmenlik grafiği bu kadar mı baş aşağı gider! "Hazel", "At", "Bekçi", "Su Da Yanar", "Çıplak", "Mektup", "Balalayka", "Kalbin Zamanı" ve duvara dayanma noktası "Yengeç Oyunu". Birileri Özgentürk'e "Dur!" demeli. İthamını, Halil İnalçık'ın Osmanlı tarihi çalışmalarından alan "Yengeç Oyunu", yılın en sessiz filmlerinden biriydi ve yalnızca Ali Özgentürk'ün büyük düşüşünden kaynaklanan gürültü duyuldu. Altın Kestane Jürisi'nin iyi niyet dolu ortak dileği: Bir daha karşımıza gelme Ali Özgentürk!

En Fena Film: Gecenin Kanatları

En Fena Yönetmen: Ali Özgentürk (Yengeç Oyunu)

1. ALTIN KESTANE ÖDÜLLERİ BÜYÜK JÜRİSİ

Okan ARPAÇ, Serdar AKBİYİK, Erkan AKTUĞ,
Tunca ARSLAN, Şenay AYDEMİR,
Banu BOZDEMİR, Erol BİLEM,
Cumhur CANBAZOĞLU, Cüneyt CEBENOYAN,
Sadi ÇİLİNGİR, Coşkun ÇOKYİĞİT, Cem
ERCİYES, Murat Emir EREN, Murat ERŞAHİN,
Burak GÖRAL, Ege GÖRGÜN, Murat ÖZER, Fırat
SAYICI, Selin SEVİNÇ, Özgür ŞEYBEN, Alın
TAŞCIYAN, Elif TUNCA, Ali Ulvi UYANIK, Uğur
VARDAN, Burçin S. YALÇIN, Deniz YAVUZ.

EN FENA ERKEK KARAKTER PERFORMANSI OKAN BAYÜLGEN (Kanal-İ-zasyon)

"İstanbul Kanatları'nın Altında", "Ağır Roman", "Hemşo" gibi filmlerde fena değildi, ama şu gerçek ki "Komser Şekpsir" den sonra kendine bir türlü gelemedi Okan Bayülgen; o travmayı atlatamadı, beyazperdedeki eski günlerine dönemedi. "Kanal-İ-zasyon" da ise tek kelimeyle "İmdat!" dedirten, tam manasıyla, nasıl desek, "zasyon" tarzı bir oyunculuk sergiledi. Mr. Bean'le girdiği iticilik-sevimsizlik yarışını da Altın Kestane'yi de hak ederek kazandı. Neredeyse rakipsizdi.

EN FENA KADIN KARAKTER PERFORMANSI BEREN SAAT (Gecenin Kanatları)

Yıl içinde iki filmde rol aldığı için oyları ikiye bölünmesine rağmen, Nurgül Yeşilçay (7 Kocalı Hürmüz), Gülse Birsal (7 Kocalı Hürmüz), Sinem Kobal (Ayakta Kal), Nilüfer Açıkalın (Mazi Yarısı) gibi rakipleri tarafından pek zorlanmayan Beren Saat, sıfır inandırıcılık düzeyiyle rol kestiği

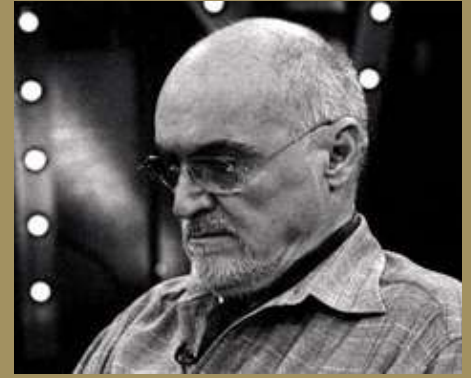

ALARM ZİLİ ÖDÜLÜ SERDAR AKAR

"Gemide" ve "Dar Alanda Kısa Paslaşmalar" gibi hemen herkes tarafından takdir edilen ve beğenilen; "Maruf", "Barda", "Kurtlar Vadisi: Irak" gibi ya çok sevilen ya da nefret edilen ama gene de belli bir düzey tutturan ve belli bir söz söyleyen filmlere imza atan Serdar Akar, "Gecenin Kanatları"nda takındığı 'memur yönetmen' tavrı nedeniyle, Altın Kestane Jürisi'ni neredeyse oybirliğiyle kendine bağladı ve ödülüne uzandı. Jüri, elbette ki sinema tarihinden haberdar ve bazen 'büyük yönetmenler'in de bu tür vahim işlere imza atabileceği konusunda bilgi sahibiydi ama "Dost acı söyler" misali, alarm zilini çalmak konusunda tereddüt göstermedi.

JÜRİ ÖZEL ÖDÜLÜ ALİ TARAN ve HINCAL ULUÇ

Reklamcı-yapımcı Ali Taran, "No Ofsayt"ı reklama boğdu, filminden başka her

şeye benzemesine neden oldu. Üstelik, nasıl bir reklam stratejisi izlediyse, kimselere seyretilemedi, üstüne de "Halk filmi tutmadı!" diyerek metrelerce ofsayta düştü. Jüri, 'umut veren geçkin yapımcı' niteliğiyle ve devamını getirmesi konusunda Taran'ı teşvik etmek amacıyla, özel ödülün yarısını kendisine ikram etti.

Kestanenin diğer yarısı da "No Ofsayt"ın bir oyuncusuna, Hincal Uluç'a gitti. Tadına doyumaz sinema kültürünü oyunculukla da taçlandıran Uluç, 'umut veren geçkin oyuncu' kabul edilerek, özel ödülü ve özendirme amaçlı Altın Çingirak'ı havaya kaldırdı. [\[1\]](#)

UNUTULMAYACAK 11 MIRAMAX FİLMİ

Sinemada bir dönem kapandı. Miramax'ın uzun zamandır sahibi olan Disney, geçtiğimiz hafta şirketi kapattığını açıkladı. Bir daha Miramax yapımı film izleyemeyeceğiz. Şimdi, 90'lara damga vuran şirketin unutulmazlarını anarak ona veda etme zamanı.

B OB VE HARVEY WEINSTEIN'IN 1979'DA KURDUKLARI MIRAMAX BAĞIMSIZ BİR YAPIM VE DAĞITIM ŞİRKETİYDİ. TAM 30 YIL FAALİYET

gösterdi. Fakat esas patlamasını 90'larda gerçekleştirmişti. Tarantino ve Kevin Smith gibi bugünün ustalarının ilk filmlerini onlar yapmıştı. Yapımcılığını üstlendikleri dışında gözden kaçabilecek birçok küçük başyapıtı da gün yüzüne çıkardılar. "Ağlatan Oyun" (The Crying Game), "Seks Yalanları" (Sex, Lies, And Videotape), "Diğerleri" (The Others), "Amélie", "Kahraman" (Ying Xiong), "Tanrı Kent" (Cidade De Deus) gibi filmlerin dağıtımını üstlendiler. 2005'te Weinstein'ların şirketten ayrılışı Miramax'ın da heyheylı günlerinin bitişi idi. Stüdyo yavaş yavaş işlerliğini yitirdi. 90'lara damga vuran Miramax'ın çöküşü geçtiğimiz hafta tescillendi ve Disney, şirketin faaliyetini tamamen durdurduğunu açıkladı.

1 UCUZ ROMAN (PULP FICTION, 1994)

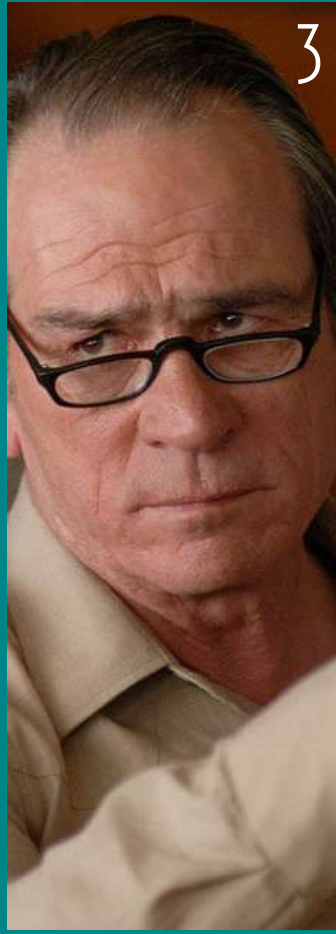
Tarantino'yu daha ikinci filmde büyük ustalar mertebesine yükselten film, bizde de Miramax markasının dikkat çektiği ve takip edilmeye başlandığı film olmuştu. Tarantino'nun Allah vergisi yeteneğiyle yazdığı uzun fakat akıcı senaryo, birbiriyle kesişen üç farklı öyküyü sıçramalı bir kurguyla anlatıyordu. Türk seyircisinin henüz çok alışkın olmadığı bu öyküleme anlayışı, o dönem kafaları karıştırmıştı. "Ölen adam filmin sonunda neden canlandı?" gibi sorular bile sorulur oldu. Fakat Cannes'da Altın Palmiye alan ve Tarantino'ya bir senaryo Oscar'ı kazandıran film, en kıymetli yapıtlarından biri olarak sinema tarihine geçti. Bir dönem alter gençliğin diline sakız olan, birçoklarının sinemaya bakışını değiştiren film, 'total sinema' anlayışının zirvelerindendi.

2 KAN DÖKÜLECEK (THERE WILL BE BLOOD, 2007)

Weinstein'lerin ayrılışından sonra bocalayan Miramax'ın kepenk indirmeden önceki son zaferleri "Kan Dökülecek" ve "İhtiyarlara Yer Yok" olmuştu. İlki, yönetmeni P.T. Anderson için de bir zirve teşkil etti. "Ateşli Geceler" (Boogie Nights) ve "Manolya" (Magnolia) ile dünyalığını yapan Anderson, bu filmle sanatının zirvesine çıktı ve kusursuz bir senaryoyu aynı kalibrede bir görüntü işçiliği ve oyuncu yönetimiyle harmanladı. Başkarakteri Daniel Plainview ile 2000'lerin en dikkat çekici anti kahramanlarından birini yarattı. Petrol ekseninde kapitalist Amerika'nın adım adım kuruluşunu seyircinin gözüne sokmadan anlatan film, din ve inanç sistemlerini cesaretle kıyasıya yeriordu. Film, Daniel Day-Lewis'e de ikinci Oscar'ını kazandırdı.

2

3

4

5

3 İHTİYARLARA YER YOK (NO COUNTRY FOR OLD MEN, 2007)

Coen'lerin nihayet Akademi nezdinde tasdiklenmesine neden olan film, tek ödül gecesinde iki kardeşe toplam 6 heykelcik kazandırmıştı. Terminatörü andıran, durdurulamayan kötü adam portresiyle Javier Bardem'in parladığı film, modern bir western olarak ele alınabilir. 1980'de Teksas'ta geçen hikayede klasik Coen dünyasına giriş yapıyoruz. Peckinpah sinemasına en çok yakınsayan filmiyle yönetmen kardeşler, para dolu bir çantayı arayan kötü adamı, çantayı bulan bezgin asker eskisinin başına musallat ediyorlar. Emeklilik bekleyen mülayim şerif, Bardem'in acayip saçları, susturuculu av tüfeği ve oksijen tüpüyle çalışan garip silah gibi Coen alametifarikası araçlar, filmi tuhaf bir başyapıt olarak Miramax tarihçesinin önemli bir halkasına dönüştürüyor.

4 KILL BILL (KILL BILL: VOLUME 1 & 2, 2003)

Tarantino'nun uzun bir aradan sonra çektiği ve Weinstein'lerin isteğiyle ikiye bölünen film aslen dört buçuk saatlik bir intikam destanı. Post feminist teori çalışmış bir Hong Konglu yönetmenin elinden çıkmış gibi duran ilk kısım, Uzakdoğu'nun karateli kılıçlı filmlerine özeniyor. Kesilen uzvun, çarpışan kılıcın haddi hesabı yok. İkinci film ise Tarantino'nun kariyeri boyunca çekmeye çalıştığı safkan spagetti western denemelerinden biri daha. Gelin, Bill'i öldürmek için Amerika'nın güneybatısından Meksika'ya uzanan çöllerle çevrili bir coğrafyada dolaşıyor. Nihayet Bill'i bulduğunda Tarantino da hünerini sergiliyor. Son bir saat, tüm öykünün tersine döndüğü, seyirciyi yürekten yakalayan bir sinema şöleni gibi.

5 ÖLÜMSÜZ AŞK (THE CROW, 1994)

Alex Proyas'ı, David Fincher ve Michael Bay gibilerle birlikte klipçilikten gelip sinemanın çehresini değiştirecek genç yönetmenler arasına sokan film, Brandon Lee'nin sette ölmesinin de katkısıyla bugün bir efsane. Sevgiliyle birlikte öldürülen bir müzisyen, tam bir yıl sonra sihirli bir karganın yardımıyla mezardan sapasağlam çıkar. Yüzüne Heath Ledger'den 15 sene evvel gotik bir makyaj yapar. Deri pantolonu ve ceketini kuşanır, kendisine bu acıyı yaşatan çeteden intikam almaya başlar. Hem de ne intikam! Neredeyse tüm sahneleri gece çekilen film, Proyas için "Karanlık Şehir" (Dark City) bir etüt çalışması gibiydi. Loş bir görüntü yönetmenliğinden beslenen "Ölümsüz Aşk"ın devam filmleri de çekildi fakat hiçbirisi bu kadar büyüleyici olamadı.

6

7

8

6 NEW YORK ÇETELERİ (GANGS OF NEW YORK, 2002)

Scorsese, "New York Çeteleri"yle az kalsın Oscar alıyordu. Hoş, "Köstebek" (The Departed) ile ödül kazanması da kimsenin içine sinmedi ya... 70'lerden 90'lara kadar en iyi filmlerini çoktan çekmiş bir yönetmen için bunlar çerez filmler sayılabilir. Fakat "New York Çeteleri" Amerika'nın korku üzerine inşa edilen vatandaşlık kavramının yaratılmasına dair bir film. Kasap Bill rolünde devleşen Daniel Day-Lewis'in de yardımıyla unutulmaz bir dönem dramasına dönüşüyordu. Mafyaya her zaman kafayı takmış olan Scorsese, bu filmle mafyanın kökenini analiz etme fırsatı da bulmuştu. İki buçuk saati aşkın bir süresi ve yoğun şiddet sahneleri bulunan film, buna rağmen Miramax yapımları arasında boşluğu doldurulamayacak özel bir yere sahip.

7 İNGİLİZ HASTA (THE ENGLISH PATIENT, 1996)

Müteveffa yönetmen Anthony Minghella'nın en iyi filmi olan "İngiliz Hasta", Miramax'a da Oscar'larda ilk kez en iyi film ödülünü kazandırmıştı. II. Dünya Savaşı'nın son yılında tüm vücudu yanmış bir hasta ve ona bakan bir hemşire ekseninde gelişen film, yan karakterleri ve gizemli hastanın yavaş yavaş anlattığı öyküsüyle değer kazanıyordu. Ralph Fiennes'in starlığını tescilleyen film ona bir de Oscar adaylığı getirmişti. "Lost'un Sayid'i olarak tanıdığımız Naveen Andrews'in, hemşire rolündeki Juliette Binoche'un, Willem Dafoe'nun ve Kristin Scott Thomas'ın performanslarıyla taçlanan film unutulmaz bir klasik sinema örneği. Çölü Lean'vari bir aşkla fotoğraflaması yönetmen ve kameramanına Oscar dahil yığınla artı puan kazandırmıştı.

8 TEZGAHTARLAR (CLERKS., 1994)

"Tezgahtarlar" 90'lara çok yakışan küçük, güzel komedilerden biri. Kevin Smith'i dünyaya duyuran ve bağımsız film festivallerinin o dönem gediklisi olan yapıt tam bir geyik sineması şaheseri. Filmde neredeyse baştan sona hiçbir şey olmuyor. Net ve lineer bir olay örgüsünden söz etmek kolay değil. Bir avuç aylak genç, bir Amerikan bakkaliyesinin etrafında hayata, ilişkilere, paraya, müziğe ve filmlere dair sohbet edip duruyorlar. Ama ne sohbet etmek! Zekice espriler ve ince nüktelerle bezenmiş, akıcı diyalog yazım gücünün eseri olan senaryo tek başına filme aşık etmeye yetiyor. Bunda da Kevin Smith'in rolü büyük. Jay ve Sessiz Bob gibi iki ekol karakteri yaratan film aynı zamanda Smith'in ilk üç filmindeki New Jersey ekseni dünyanın da temelini atıldığı yapıt.

9 AŞCI, HIRSIZ, KARISI VE AŞIĞI (THE COOK THE THIEF HIS WIFE & HER LOVER, 1989)

Bu yüksek seviyede stilize film, İngiliz tipi kara komedinin Peter Greenaway sürrealizmiyle harmanlanmasının bir eseri. Renk skalasında yer alan tüm tonların kullanıldığı, neredeyse her planda yeni bir rengin çerçeveye hakim olduğu film, muazzam set tasarımları ve gösterişli imajlarıyla hatırdan çıkmayan bir yapıt. Helen Mirren'in, belalı kocasından intikam almak için sevgilisini bütün olarak pişirtip yedirdiği final sahnesiyle beyne çakılan eser, başından sonuna kadar kolay izlenir ve yutulur bir lokma değil. Thatcher döneminin sınıfsallığına sembolik bir giydirme olarak okunan filmde Greenaway, gavurun 'fine dining' dediği seçkin lokanta pratiğiyle de kafa buluyor. Jan Svankmajer görünce çok beğenmiştir kesin.

10 CAN DOSTUM (GOOD WILL HUNTING, 1997)

Bugünün starları Matt Damon ve Ben Affleck'i oyunculukta değil ama senaristlikte Oscar'a kavuşturan film, 'bir sevgi filmi' ekolünün sağlam temsilcilerinden biri. Robin Williams'ın sakal bırakarak, şaklaban komedyenlikten iyi oyunculığa geçme çabalarının da ilk göstergelerinden biri. (Williams, bu filmle Oscar'ı götürdü.) "Can Dostum" eğitim almamış bir matematik dehası olan Will Hunting'in akademik çevre tarafından sömürülmesi ve bu süreçte yardım aldığı psikologla kurduğu arkadaşlık üzerine geliyor. Gus Van Sant'ın 90'ların ikinci yarısında arka arkaya çektiği ve kendi sinemasına uzak düşen birkaç filminden biri olan "Can Dostum", ne hikmetse Türkiye'de de sevilmiş, sahiplenilmişti. Çok lazımmış gibi, Minnie Driver'ı da başımıza sardı.

11 AŞIK SHAKESPEARE (SHAKESPEARE IN LOVE, 1998)

O yıl herkesi ters köşeye yatıran ve büyük ihtimalle Oscar'ı kazanan gelmiş geçmiş en kötü film sayılabilecek "Aşık Shakespeare", hem ödül kazanıp hem de iyi seyirci çekerek Miramax'ı ihya etmişti. Henüz şöhrete kavuşmamış genç William Shakespeare'in, zengin bir aristokrat tüccarın kızıyla yaşadığı aşk ekseninde gelişen bir romantik komediydi. Shakespeare'i, yazar tıkanmasından mustarip biri olarak resmetmesi ve yaşadıklarını eserlerine yansıttığını iddia etmesi filmi ilginç kılıyordu. "Er Ryan'ı Kurtarmak" (Saving Private Ryan) ya da "İnce Kırmızı Hat" (The Thin Red Line) tokatlayıp nasıl Akademi Ödülü'ne kavuştu, hâlâ kimse bunu cevaplayamıyor. Miramax'ın sürpriz başarılarından biri.

KIYAMETTEN SONRA SİNEMA

Distopyaların en güzeli, kıyamet sonrası filmleri. Yeryüzü medeniyetinin harap olduğu, yasaları ve kuralları işletecek otoritelerin kalmadığı, doğal kaynakların tükendiği gelecek tasavvurlarını sinema çok seviyor. Peki ama neden? Kim öyle bir dünyada yaşamak ister?

KIYAMET SONRASI FİLMLERİNİ İZLEMİŞ İNSANLARIN GİZLİ BİR DÜŞÜNCESİ VARDIR. NE ZAMAN ETRAFI YIKIP GEÇİRME

potansiyeline sahip bir hastalık veya küresel ısınmayla ilgili bir haber çıksa, 'o gün' geldiğinde ne yapacaklarını düşünürler. Öncelikle felaketin kendisinden yırtmak gerekir. Yırtmak her açıdan zor olacaktır. Felaket, geçmişle olan her bağı koparacaktır çünkü. Sevdiklerimiz, ailemiz büyük ihtimalle kurtulamazlar veya onları gözden kaybederiz. İşimiz bu yeni dünyada hiçbir şey ifade etmeyecektir. İsimsiz ve geçmişi olmayan birine dönüşeceğiz yani. Belki küçük bir çocuk eskiden dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmek ister diye günümüzden birkaç güzel imajı kafamıza yazarız.

Yeni kurulan dünya acımasız bir dünya olacaktır. Ya katıksız bir anarşi, ya despotik bir rejim kurulmuş olacaktır. İnsanlar doğal kaynakların peşinde koşturmaya devam edecektir ama ortada yazılı kanunlar olmadığı için orman kanunu geçerli olacaktır.

İnsan insanın kurdudur. Uzun zaman boyunca insanlar bu basit söze inanmadılar. İnsanın doğal eğilimlerinin barışçıl ve iyi olduğuna inandılar. Dolayısıyla beraber yaşama kültürü insanın doğasına ait bir olguydu. Sonra birtakım düşüncüler ortaya çıkıp bu düşünceyi yerle bir etti. İnsan, sadece iyi olmaktan çok daha fazlasına muktedir. Beraber yaşama kültürünü

garantileyen egemenler ve onların kanunları olmazsa, yani insanoğlunun potansiyeli dizginlenmezse anarşiye düşmek kaçınılmazdı. Fakat egemenlerin ve kanunlarının düzeni sağlamak dışında bir etkisi daha vardı. Sadece 'iyi' olmaktan çok daha fazlasına muktedirken, var olan gücümüzü kullanmaktan aciz kalıyorduk.

İŞTE POST APOKALİPTİK FİMLER BÖYLE BİR ARKA PLANI BARINDIRAN FANTEZİLERDİR. BU TÜRÜN KENDİ İÇ DİNAMİĞİNİ İRDELEMEYEN EVVEL

sinemada ortaya çıkıp iyice yükselme tarihiyle ilgili bir garipliğe dikkat çekelim.

Temelinde sinemaya kıyamet fikri soğuk savaşla beraber girdi. Bir nükleer bombayla koskoca bir şehrin anında yok olabileceği gerçeği soğuk savaşın tedirgin atmosferiyle birleşince 'dünyanın sonu' fikri zihinlerde filizlendi. Fakat ortaya çıkan filmlerde felaket hep gelecekteydi. Tedirginlik felaketin olasılığına odaklanmıştı. Birisi sinema tarihin en komik, diğeri sinema tarihinin en gerilimli iki filmi ele alalım: Stanley Kubrick'in "Dr. Garipaşk"ı (Dr. Strangelove) ve Sydney Lumet'nin aynı sene çektiği "Soğuk Savaş" (Fail Safe). Biri diğeri kopyası gibidir bu filmlerin. Lumet gitgide kontrolden çıkan bir politik krizi olanca ciddiyeti ve gerilimiyle anlatırken, Kubrick için kontrolden çıkış rahatlatıcı bir delilik halidir. Gerilmeyi bırakıp bombayı sevmeye karar vermiştir. Dikkat çekici olan nokta

'dünyanın sonu' fikrinin ortaya çıkışıdır. Henüz sinema, bu fikrin tüm sonuçlarını düşünmeye başlamamıştır. Önündeki gerilime konsantre olmaktadır. Post apokaliptik filmler, soğuk savaşın iyice sönümlendiği ve soğuk savaş üzerinden bir dünya sonu fikrinin pek gerçekçi olmadığı bir dönemde furya haline dönüşecektir. Neden? Çünkü soğuk savaşın tehdit olmaktan çıkmasıyla beraber, 'dünyanın sonu' fikri rahatça fantezisi kurulabilir hale gelecektir; soğuk savaş geriliminden kurtulacaktır.

Post apokaliptik filmlerin güzide örneklerinden "Mad Max" serisini ele alalım. George Miller'ın yönettiği bu filmlerde Mel Gibson'ın canlandırdığı yalnız gezer Max karakterinin maceralarını izleriz. Mad Max dünyasında geçmişten hiçbir eser kalmamıştır. Tamamen çölleşmiş bir coğrafyada geçen filmin soğuk savaş dönemini andıran hiçbir özelliği yoktur. Politik dünya iki kutuplu değildir artık. Düşmanlık birden daha geri bir siyasi seviyeye inmiştir. Göçebelere karşı yerleşikler savaşlarını izleriz. Bir yere zor bela yerleşmiş veya yerleştiği yerden güvenli başka bir yere göç etmek isteyen bir grup insan veya bir şehir... Bu şehri dışarıdan tehdit eden göçmen ve yıkıcı bir güç... Max karakterinin yeri filmde değişecektir. İlk ve üçüncü filmlerde yerleşik grup masum ve iyidir. Onları tehdit eden kaotik barbarlara karşı savaşılır. İkinci filmde ise yerleşik grup despotik güce sahip

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Soğuk Savaş (1964)

Terminatör 2: Mahşer Günü (1991)

12 Maymun (1995)

bir şehirdir. Max onların karşısında bir barbardır. Tüm seri boyunca her filmde muğlak bırakılan mesele, Max karakterinin yardım etmeyi hangi motivasyonla kabul ettiğidir. Max görünüşte sadece kendi çıkarı adına hareket etmektedir. Bu dünya ve onun çatışmalarıyla ilgili değildir. Egoist bir dürtüden yola çıkmaktadır. Zayıf olanı korumak, haklı olanın yanında olmak gibi ahlaki kaygıları yok gibi gözükmemektedir. Bu açıdan bu filmlerde Max karakteri hep bir muamma olarak sunulur. Paçayı kurtaran karakterlerin "Neden bize yardımcı oldu ki?" diye düşünmesiyle biter.

Yukarıda kıyamet sonrası filmleriyle ilgili yaptığımız tespiti geri dönüp şunu ekliyoruz. Bu filmlerde başkarakter için ahlak sorusu hep muamma halindedir. İnsanın insanın kurdu olduğu bir alem resmedilmektedir bize. Karakterimiz de bu fikri kendine şiar edinmiş ve kendi paçasını kurtarmaya bakan biri olarak filme başlar. Film boyu bu vakur duruşundan taviz vermeyecek olsa da bir noktadan itibaren kendi çıkarından daha fazlası için uğraştığı; harcadığı çabadan ve eylemlerinden belli olur. Görüntü aynıdır. Fakat eylemler farklılaşmıştır. Asla söylemese de Max 'iyilerin' yanındadır. Bir yabancı olarak kalmak zorundadır. Bir tarafta göçebeler, diğer tarafta yerleşikler varsa; bir tarafta iyiler, bir tarafta kötüler varsa, bir üçüncü taraf da var olmalıdır. Günahsız doğup başkalarının günahları için kendini feda eden İsevi bir figür olduğu kuşkusuzdur.

AHLAKİ MOTİVASYONUN BELİRSİZLİĞİNİN TAVAN YAPTIĞI BİR BAŞKA POST APOKALİPTİK SERİ, JOHN CARPENTER'IN "NEW

York'tan Kaçış" (Escape From New York) ve "Los Angeles'tan Kaçış" (Escape From Los Angeles) serisidir. (Öte yandan bu serisinin ne ölçüde post apokaliptik olduğu tartışılabilir. Fakat distopik filmler de çoğu zaman post apokaliptik filmlerle aynı şekilde tasnif edilir.) Kurt Russell'in canlandığı Snake Plissken karakteri için yapacağı işin ahlaki yanı tamamen önemsizdir. Tek motivasyonu kendi çıkarıdır. Filmlerin sonuna kadar da bundan taviz vermeyecektir. Fakat film gene de bu karakterden bir çeşit ahlak çıkarmayı becerir. İşinde iyi olmanın ahlakıdır bu. Snake, içine girdiği tehlikeli gettonun dünyasını iyi bilmekte, burada oryantasyonunu sağlayabilmektedir. Bir profesyoneldir. Kurtarmakla yükümlü olduğu dünya lideri ise sadece bir andaval değil, aynı zamanda içine girdiği dünyanın

Mad Max (1978)

acemisidir de. Filmin bu acemiliğe, yabancıliğa ve bundan doğan zavallılığa karşı küçümseyici bir bakışı vardır. Bu sert dünyada var olmak isteyen kişi Snake gibi var olduğu ortama uyum sağlayabilmiş olmalıdır. Tam bir Howard Hawks hayranı olan John Carpenter, bu filmde de ustasının izindedir. Hawks filmlerinde karakterler ne kadar korkutucu bir durumla karşılaşırlarsa karşılaşırlar, her zaman belli bir hakimiyete sahiptirler. Paniğe kapılmazlar. Çünkü içinde bulundukları dünyayı çok iyi bilirler. Yaptıkları işin uzmanıdır. Aynı profesyonellik motifi Mad Max serisinde de bir ölçüde mevcuttur. Max'i diğerlerinden ayıran özellik, bu acımasız dünyada nasıl hayatta kalınacağını bilmesidir bir ölçüde.

Aynı tarz bir dünyayı tasavvur eden filmlerin bir diğer versiyonu da "Su Dünyası" (Waterworld) sayılabilir. Çöl yerine denizlerle kaplanmış bir dünyada geçen bu filmde 'yabancı' karakter Kevin Costner tarafından canlandırılır. Uzman olmakla kalmayıp, yeni bir dünyanın habercisidir bu adam: Suda nefes almasını sağlayan solungaçları vardır.

Yakın dönemden bir kıyamet sonrası filminde ahlaki kaygılar daha derin bir açıdan incelenir. "Son Umut"tan (Children Of Men) bahsediyoruz. Bu filmi diğer post apokaliptik filmlerden ayıran en büyük özellik bir 11 Eylül sonrası filmi olmasıdır. Saydığımız post Apokaliptik filmler tamamen kendi dünyalarını kurup bu dünyayı yaşadığımız dünyadan olabildiğince ayırarak bir fantezi alanı haline çevirirler. "Son Umut"la beraber yaşadığımız dünyanın gerçekliği kıyamet sonrasına tüm gücüyle nüfuz eder. Reel politik gerçekliğin

ve karşılaştığımız yeni çatışmaların hepsinin yekunu bir araya gelmiştir bu filmde. Fakat yaşanan kıyamet, yani kadınların doğurganlığını birden kaybetmesi, bu çatışmaları tümünden anlamsız hale getirmiştir. Adalet ve ahlak için girilen savaşlar, gelecek perspektifinin olmadığı bir dünyada sadece intikam ve öfke hislerinin tatmin edilmesine yarar. Daha iyi bir gelecek kaygısının yönlendirmediği idealler, hedeflerini şaşırtıp yıkıcı bir hale gelmişlerdir. Bu noktada idealleri olmayan kahramanımızın eyleme geçtiği an, böyle bir gelecek perspektifinin açıldığı ana dönüşür. Eylemsizliği ve tarafsızlığı seçmiş kahramanımız için birden elindeki opsiyonlar dışında bir başka opsiyon belirivermiştir. Tarafsız olmanın getirdiği rahatlıkla, ormanda yaşayan hippie arkadaşını ziyaret edip kafasını dinlemeyi tercih eden bir adamken birden hayatını ortaya koyar. Ufak bir ayrıntı: İlk eyleme geçme kararını aldığı andan itibaren karakterimiz ayakkabılarını kaybeder. İzleyen seyirciler Clive Owen'ın canlandığı Theo'nun yaşadığı tekinsizlik, tedirginlik halini doğrudan hisseder. Eyleme geçmek, risk almaktır, çıplak ayakla yürürken ayağa bir şeyler batabileceği korkusuna benzer. Theo, Max veya Snake'in profesyonelliğine, rahatlığına sahip değildir. Bugünün dünyasının böylesine nüfuz ettiği bir dünyada rahat olacak kadar oryantasyon sağlamak mümkün değildir. Theo karakterinin en sempatik yanı belki de budur. En başta bu dünya işlerinden elini eteğini çekmiş, ahlaki kaygıları olmayan, biraz sinik, alkolik bir karakter zannedebilir onu seyirci. Fakat Theo, ahlaki açıdan kaygısız bir karakter

değildir. Sadece akli karışıktır. Akli karışık olmak, doğru olanın ne olduğuna dair peşin bir fikre sahip olmamak onun vasfıdır.

POST APOKALİPTİK FİLMLERİN BİR ÇEŞİDİ DE "12 MAYMUN" (12 MONKEYS) VEYA "TERMINATÖR" SERİSİ GİBİ FİLMLER OLARAK

gösterilebilir. Bu filmlerde gelecek bir felaketle sarsılmış distopik bir gelecektir. Bir zaman makinesi aracılığıyla o korkutucu gelecekte bugüne bir karakter gelir ve geçmişi değiştirmeye çalışır. Genelde 'kaderden kaçılmaz' mesajıyla biten bu filmlerde ilginç olan başkarakterlerin bu dünyayla karşılaşma biçimidir. "12 Maymun"da Bruce Willis'in canlandığı James Cole geri döndüğü dünyanın kokularına, ışığına ve havasına hayran kalır. Yaşadığı sansasyon ve tecrübe kendisini görevinden şaşırtacak ölçüdedir. "Terminatör" serisinde gelecekte gelenler günümüzle hiç ilgilenmezler. Duyularının yaşattığı sansasyonla sarhoş olmaya ihtiyaçları yoktur görevlerinden alıkoyulmak için. Babalar gibi Terminatör vardır bu işlevi gören. Bu filmlerin politik açılımı pek yoktur. Daha ziyade psikanalitik bir düzlemde işler. Geçmiş değiştirme fantezisi söz konusudur. Terminatör'de anne figürü zaten bir karakter olarak vardır. "12 Maymun"da da Madeleine Stowe'un Kathryn karakteri, James Cole'un çocukluğundan hatırladığı ve anaç bir yana sahip bir karakterdir. Özellikle bu filmin finalinde, geçmişi değiştirmenin, bir anı değiştirmeye eşleşmesine tanıklık ederiz. Değiştirilmesi gereken anın aynı zamanda bir çocukluk anısı olması önemlidir. 'Dünyanın sonu' bu filmlerde kahramanın dünyasının ta kendisidir. Değiştirilmesi gereken olay karakterin geçmişiyle doğrudan ilintilidir. Dolayısıyla ahlak artık bir soru olmaktan çıkmıştır. Soru artık kaderdir.

Soğuk savaşın bitimiyle beraber birden patlayan post apokaliptik filmler, 1990'ların sonu itibarıyla bariz bir sönümlenme yaşadı. Sinemada bazen bir janr nefesini fazla tüketir. Bir sebep daha aramak gerekirse, dünyanın yeni çatışmalarla iyece çalkalandığı bu zamanlarda, dünyanın sonu fikrinin yeniden korkutucu bir inandırıcılık kazanmaya başlamış olduğunu da düşünebiliriz. Filmler artık, mitolojik göçebe/yerleşik çatışmalarının yaşandığı hipotetik bir evren olarak hayal edemiyor dünyanın sonunun ötesini. Onun yerine felaket filmleriyle, yeniden 'bombayı sevmeye' çalışıyor seyirciye. [2]

AKADEMİ DEĞİŞMEK İSTİYOR AMA BİR 'PROBLEM' VAR GİBİ!

2 Şubat'ta açıklanan 82. Oscar adayları, Akademi'nin değişim ve renklilik arayışını ortaya koydu. Ancak bu arayışın sonuçlarını özellikle bazı adaylarda 'ilginç' bulduğumuzu da belirtmek isteriz.

BU SENEKİ OSCAR ÖDÜL TÖRENİ TAM 60 YILDIR UYGULANMAYAN BİR GELENEĞİ GERİ GETİRİYOR. EN İYİ FİLM DALINDA BEŞ DEĞİL,

tam 10 aday birden var. 2009'da diğer yıllara kıyasla çok daha fazla veya çok daha başarılı filmler çekildiği için değil elbette. Akademi'nin eski başkanı Sid Ganis'in hazırladığı açıklamaya göre bu değişikliğin tek bir sebebi vardı, o da Oscar'ı eski altın günlerine geri döndürmekti.

Oscar ödülleri gözden düşmedi, ama son birkaç yıldır kimi talihless olayların gölgesinde kaldı. Özellikle de ülke politikasının dünya genelinde yarattığı hoşnutsuzluğun ve yükselen Amerikan karşıtlığının gölgesinde. Bir de geçen sene "Kara Şövalye" (The Dark Knight) gibi bir kusursuzluk abidesini en iyi film dalında

aday göstermeyerek tarihin en büyük fiyaskolarından birine imza atmaları var tabii. Akademi'nin altın günlerine dönme isteği 'yılın en merakla takip edilen tören gecesi' sıfatına geri dönmekle ve tekrar ciddiye alınmakla da eşdeğer.

Bu seneki aday listesi, itiraza veya yadırgamalara çok az yer bırakan, çarpıcı bir seçkiyle karşımıza çıktı. Listenin en güzel sürprizi "Yasak Bölge 9"un (District 9) en iyi film dalında kendisine yer açması ve bu yılın "Kara Şövalye"sine dönüşmemesi oldu elbette. Böylece "Avatar" görsel efekt ağırlıklı tek film olarak listede sırtıtmamış da oluyor. Akademi'nin ciddiye alınma kaygısı ağır basacak olursa "Avatar"ın hiç şansı yok; ama efekt ağırlıklı olduğu için değil. Irak işgaline dair dolaysız bir tablo çizen "Ölümçül Tuzak" (The Hurt Locker)

yerine, işgal ve sömürü metaforu olarak çalışan bu iki bilimkurgu filminden birinin seçilip seçilmeyeceği en merak uyandıran unsurlardan biri.

"Avatar"ın en iyi senaryo dalında aday gösterilmemesi de, hikayesinin özgün olmadığına dair eleştirilerin yerini bulduğunu ve sadece teknik dallardaki ödülleri silip süpürmekle yetineceğini akla getiriyor. Beri yandan teknik başarılarla ve sinemanın çehresini değiştiren zanaatkarlara karşı hiçbir zaman kör kalmamış Akademi'nin James Cameron'a en iyi yönetmen ödülünü vererek onun azmini ödüllendirmesi hiç de şaşırtıcı olmaz, hatta isabetli olur. En güçlü rakibi Coen Kardeşler de senaryo dalındaki rakipsiz duruşlarıyla avunurlar artık.

"Yasak Bölge 9"un adaylığı, yapımcısı Peter Jackson açısından hayırlı bir teselli ayrıca. Yönettiği yeni filmi "Cennetinden Bakarken"ın (The Lovely Bones) "Çocukları öldürelim, nasıl olsa cennete gidip acayip eğleniyorlar" şeklinde okunan saçmalıklarıyla ödüle aday olsaydı Akademi'nin ciddiyetini asıl o zaman sorgulayacaktık. Gerçi aynı filmdeki Stanley Tucci'nin patlayan lensleriyle, abartılı makyajıyla en iyi yardımcı erkek oyuncu dalında nasıl aday olduğu da ayrı bir merak konusu. Özellikle de Peter Sarsgaard (Aşk Dersi/An Education) ve Robert Duvall (Çılgın Kalp/Crazy Heart) gibi isimler es geçilmişken...

En iyi film adayları arasındaki iki önemli

Quentin Tarantino (Soysuzlar Çetesi)

Jeff Bridges (Crazy Heart)

Ölümçül Tuzak

Precious

pürüzden biri "Yukarı Bak"ın (Up) kendisine yer açması. Filmi elbette çok seviyoruz, ama zaten animasyon dalında aday gösterilmişken, görkemli müzikal "Dokuz"u (Nine) ve yılın en önemli edebiyat uyarlamalarından biri olan "A Single Man"i yana itip bir adaylık daha alması abartıdan başka bir şey değil. Liste ne yazık ki böyle renkleniyor.

Görünüşe bakılırsa Akademi'nin renklilik anlayışı biraz daha farklı. Toplumsal adaletsizlikle ilgili güçlü şeyler söylemeye çalışan "Precious" gibi bir filmin yanına tümüyle nefret üzerine kurulmuş bir istismar filmi olan "Soysuzlar Çetesi"ni (Inglourious Basterds) koyabiliyorlar mesela. Madem öyle, vakti zamanında çok daha özgün ve karmaşık olan "Kill Bill"i adaylığını engelleyecek kusuru neydi diye düşünmemek elde değil.

Evet, Akademi değişmek istiyor, ama galiba bu süreçte kafası da biraz karışıyor. "Soysuzlar Çetesi" kadar hantal ve geveze bir filmin büyüğe oynaması listenin ikinci pürüzü kuşkusuz. Yine de Christoph Waltz'ın bu filmle en iyi yardımcı erkek oyuncu dalında aday olmasına hiç kimse

şaşırmamıştır. Tıpkı kazanmasına da şaşırmayacağımız gibi.

Listenin "Ölümçül Tuzak"tan sonraki en güçlü adayı olan "Precious"ın tematik komşuluğunu ise "The Blind Side" üstleniyor. Listedeki bu komşuluk ilişkileri aslında hangi adayın daha fazla öne çıktığının da bir göstergesi. "Precious" Cannes'da görücüye çıktığında yönetmeni Lee Daniels'in en büyük kaygılarından biri hikayesinin evrensel bir dram olarak algılanmayacak oluşuydu. Filmin orada 15 dakika boyunca ayakta alkışlanması bu kaygılarını boşa çıkarmıştı. Birçok açıdan Hollywood'un standartlarını zorlayan bu film, siyah sinemanın Oscar'a çok geç kalmış damgasını vurabilir. Sırf bu yüzden bile, gözler onun üzerinde.

Bu sene çok iyi işler çıkaran İngiliz sinemasının da adaylıklarda ağırlığını koyması bekleniyordu. "Aşk Dersi"nin en iyi film dalında yer bulması, "Parlak Yıldız"daki (Bright Star) Christopher Plummer'ın da en iyi yardımcı erkek oyuncu dalında aday gösterilmesi, beklenen ağırlıkta değilse de, tümüyle ıskalanmamaları açısından olumlu seçimler olarak öne çıkıyor. [2](#)

HANGİ FİLM KAÇ DALDA ADAY?

- 9 / THE HURT LOCKER (Kathryn Bigelow)
- 9 / AVATAR (James Cameron)
- 8 / INGLOURIOUS BASTERDS (Quentin Tarantino)
- 6 / UP IN THE AIR (Jason Reitman)
- 6 / PRECIOUS: BASED ON THE NOVEL PUSH BY SAPPHIRE (Lee Daniels)
- 5 / UP (Pete Docter)
- 4 / STAR TREK (J.J. Abrams)
- 4 / NINE (Rob Marshall)
- 4 / DISTRICT 9 (Neill Blomkamp)
- 3 / THE YOUNG VICTORIA (Jean-Marc Vallée)
- 3 / THE PRINCESS AND THE FROG (Ron Clements, John Musker)
- 3 / CRAZY HEART (Scott Cooper)
- 3 / AN EDUCATION (Lone Scherfig)
- 2 / THE MESSENGER (Oren Moverman)
- 2 / THE LAST STATION (Michael Hoffman)
- 2 / THE IMAGINARIUM OF DOCTOR PARNASSUS (Terry Gilliam)
- 2 / THE BLIND SIDE (John Lee Hancock)
- 2 / SHERLOCK HOLMES (Guy Ritchie)
- 2 / INVICTUS (Clint Eastwood)
- 2 / FANTASTIC MR. FOX (Wes Anderson)
- 2 / DAS WEISSE BAND (Michael Haneke)
- 2 / A SERIOUS MAN (Ethan Coen, Joel Coen)
- 1 / UN PROPHÈTE (Jacques Audiard)
- 1 / TRANSFORMERS: REVENGE OF THE FALLEN (Michael Bay)
- 1 / THE SECRET OF KELLS (Tomm Moore)
- 1 / THE LOVELY BONES (Peter Jackson)
- 1 / LA TETA ASUSTADA (Claudia Llosa)
- 1 / JULIE & JULIA (Nora Ephron)
- 1 / IN THE LOOP (Armando Iannucci)
- 1 / IL DIVO (Paolo Sorrentino)
- 1 / HARRY POTTER AND THE HALF-BLOOD PRINCE (David Yates)
- 1 / FAUBOURG 36 (Christophe Barratier)
- 1 / EL SECRETO DE SUS OJOS (Juan José Campanella)
- 1 / CORALINE (Henry Selick)
- 1 / COCO AVANT CHANEL (Anne Fontaine)
- 1 / BRIGHT STAR (Jane Campion)
- 1 / AJAMI (Scandar Copti, Yaron Shani)
- 1 / A SINGLE MAN (Tom Ford)

ÇIPLAK

Mike Leigh'in başyapıtı "Çıplak", varoluşa dair meselesini çevresindeki insanlar aracılığıyla 'çözmeye' uğraşan bir 'yeraltı peygamberi'nin sayıklamalarıyla hayat buluyor. Baş karakter Johnny'yi canlandıran David Thewlis ise tam anlamıyla dumura uğrattıyor bizleri.

JOHNNY, TAM BİR 'KAYBEDEN'... MANCHESTER'DAN LONDRA'YA 'ZORUNLU' BİR YOLCULUK YAPAR. ESKİ SEVGİLİSİNİN EVİNE

geldiğindeyse onun -belli ki hep var olan- 'varoluşsal' meselesi de derin bir biçimde kendini gösterir...

Mike Leigh'in her filmine sayfalarca övgü düzülebilir kuşkusuz, ama 1993 yapımı "Çıplak"ın (Naked) hem onun filmografisinde hem de takipçilerinin gözünde ayrı bir yeri var. Bu çağdaş başyapıtın yukarıda üç cümleyle anlattığımız hikayesinin binbir katmanı mevcut, her biri için upuzun paragraflar açılabilir. Yüzeydekileri anlatmaya kalksak bile bunları sayfamıza sığdırabilmemiz son derece zor. Öyleyse satırbaşlarıyla ve bizi en çok cezbeden yönleriyle ele alalım isterseniz "Çıplak"ı.

Öncelikle ve özellikle karakterler üzerinden kurgulanan hikaye anlatımına yöneltilim ilgimizi... Bir 'anti kahraman' olarak antolojilere geçmiş Johnny'nin çevresinde kümeleniyor hikayenin bütün karakterleri, bir şekilde onun yoluna çıkıyorlar ama 'durdukları yer'den bir gıdım olsun kımıldamıyorlar, hayatın onlara sunduklarıyla yetinmeyi sürdürüyorlar. Oysa Johnny'nin varoluşa dair sayıklamaları, onları 'yeni bir hayat' seçmeye götürecek kadar ikna edici. Onların Johnny'den ayrıldıktan sonraki hayatlarını görmüyoruz filmde, belki de durdukları yeri reddedip her şeyi tersten okumaya başlıyorlardır, kim bilir! Ayrıca bu tür ipuçları veren bir 'çarpılma' yaşadıkları da bir gerçek!

Baş karakterimizin hayatla ve insanlıkla hesaplaşma içinde olduğunu görüyoruz filmde; çevresindeki herkesi ve her şeyi

önemsemediği gibi kendisini de aynı oranda önemsemiyor. Bu 'önemsizlik' vurgusuyla hikayeyi 'varoluşun bunaltısı'yla buluşturuyor ve çözümsüzlüğün göbeğine atıyor bizleri. Kafamız karışıyor zaman zaman, Johnny'nin ne yapmaya çalıştığından ziyade ne yapmaya çalışmadığını çözmekle uğraşıyoruz. Çünkü 'beklentisiz' bir karakterin 'yılgınlık'la anlaşılan 'yalnızlık tiratları' kaplıyor Londra semalarını, daha önce de söylediğimiz gibi sayıklıyor Johnny. Bu sayıklamalar bazen öylesi noktalara savuruyor ki onu, sık sık çelişkiye düşüyor, kendisini inkar eden cümleler kurabiliyor. Zaman zaman bir 'yeraltı peygamberi' havasına bürünüyor, fanileri 'doğru yol'a çekme çabası içine giriyor, keskin zekasının getirdiği 'dumura uğratma' potansiyelini kullanıyor. İşin özü, 'dağı(tı)lmış' bir ruh halinin her türlü yansımasına sahip bir karakter profili çiziyor Johnny.

"Çıplak", adının çağrıştırdığı 'her türlü fazlalıktan arınmış olma' durumunu da mükemmelen aktaran bir film. Hayatın bize dayattığı 'ekstrem'lerden kurtulup 'öz'le iletişim kurmanın peşine takılıyor film. Baş karakterinin 'arınma özlemi'yse bize 'net' bir rota çizmiyor. Aksine sürekli slalom yapan, iki ileri bir geri adımlar atan, çapraz koşularla hayat bulan bir rotası var karakterin. Çoğunlukla şaşırtmaya çalışıyor bizi, 'çıplaklık'a doğru koşusunu 'gölge adam' gibi yapıyor, finalde indireceği darbenin hesaplarıyla haşır neşir oluyor daha çok. Zaaflarının farkında ve onları 'hedefsizlik'inin arkasına saklamayı çok iyi biliyor, çevresindekilerin o zaaflara ulaşmasını engelliyor. Biliyor ki, eğer onlara ulaşmayı becerirlerse 'peygamber yaftası' nı çıkarıp 'köleleşecek', 'hiçbir yer' ve 'hiçbir şey'le olan

fazla mesaisi de nihayete erecek!

Hikayede Johnny'ye eşlik eden karakterler de fazlasıyla 'çekici' özellikler taşıyor. 'Teslimiyetçi' eski sevgilisi Louise, onun 'hesapsız' ev arkadaşı Sophie, "Otomatik Portakal"ın (A Clockwork Orange) Alex'ini hatırlatan 'rahatsız edici' Jeremy, 'düzen kumkuması' Sandra, birbirlerini arayıp bulamayan Maggie ve Archie, 'güvensizlik' görevlisi Brian, 'acınası' penceredeki kadın, kendine güveni tamamıyla kaybolmuş 'kafedeki kız' ve diğerleri... Bu karakterlerin her biri, hikaye Johnny'yi merkeze almış görünse de, senaryoda o kadar sağlam çizilmişler ki, etkilerini uzun süre üzerimizden atmamız mümkün olmuyor. Özellikle Brian'lı bölüm, Johnny'nin 'yapmaya çalışmadıkları' nı açığa çıkaran sağlam ipuçları taşıyor; karakterin 'varoluş' konusundaki takıntısının arka planı bir miktar da olsa deşifre ediyor burada. Öte yandan Louise'in 'özlem' ve 'yalnızlık' ağırlıklı duruşunun yarattığı 'yanılsatan aşk' da yan karakterlerden akıyor Johnny'ye. Kendisine 'mürit' ararken karşısına çıkan insanlar, bizlere bir şeyler öğretiyor belki ama Johnny'nin onları olduklarından daha 'çöp' bir biçimde arkasında bıraktığı da bir gerçek...

Son sözümüz yok "Çıplak"a dair, zira söyleyeceklerimizin onda birini bile kaleme alamadık bu sayfada; filmin plastiğiyle ilgili tek kelime edemedik, müziğin hikayeye nasıl katkı yaptığından dem vuramadık, atmosferik görüntü çalışmasına alkış tutamadık, vs, vs... Belki David Thewlis deriz sadece, onun 'bağımlılık yaratan' olağanüstü performansıyla yaşadığımız 'nöbet' durumuna dikkat çekeriz... Ve düşünürüz bundan sonra, hiç durmadan... ■

MEZARINI DERİN KAZ

PARA, DANNY BOYLE SİNEMASININ TEMEL TAŞIDIR. "TRAINSPOTTING"İN kahramanları, kazandıkları parayı bir türlü bölüşemezler. Sonunda Renton çantayı kapıp kaçar. "Olağanüstü Bir Hayat"ta (A Life Less Ordinary) işten atılan temizlikçi Robert, kâh fideye kâh banka soygunu ile voliyi vurup kızı kapmaya çalışır. "Milyonlar"da (Millions) iki küçük kardeş bir çanta dolusu para bulurlar. Çocuksu naiflikleriyle paraları har vurup harman savururlar. "Milyoner"de (Slumdog Millionaire) varoşun fakir ve eğitimsiz delikanlısı, "Kim 500 Bin İster?" tarzı bir yarışmada bütün soruları doğru bilip büyük ödülü kazanır. Hile yapıp yapmadığı polis soruşturmasının konusu olur.

Boyle filmlerinde para hep havadan gelir. Kolay kazanılır. Hayatta çalışarak zengin olunamadığı gibi, Boyle sinemasında da zenginlik bir 'deus ex machina' çıktısıdır. Kahramanlar hep fantastik bir finans kaynağıyla ihya olur. Neredeyse her seferinde, paranın esas sahibi de belalı biridir ve onu kuruşu kuruşuna geri ister.

Yönetmenin ilk filmi olan "Mezarını Derin Kaz" da da aynı motif söz konusu. Eve yeni aldıkları gizemli kiracı ölünce, adamın odasında buldukları bir valiz dolusu parayı paylaşmaya çalışan fakat bunu beceremeyen üç kişi anlatılıyor. Para paylaşamıyor çünkü kimse paylaşmak istemiyor. Ötekini de kendi gibi bilmek sendromu neticesinde hepsinin aklına "Parayı bensiz alıp kaçacaklar" korkusu hasıl oluyor. Neşeli ve geveze bir gazeteci, içine kapanık bir muhasebeci ve mülayim bir doktor giderek insanlıktan çıkıyor bu yolda.

Boyle bize dehşeti ima ederek yansıtmayı seviyor. El ayak kesme, diş kırma gibi eylemler muhasebeci David'in içindeki psikopatı ortaya çıkarıyor. Yönetmen bize bu şiddet eylemlerinin artıklarını gösteriyor sadece. "Sıkı Dostlar"ı (Goodfellas) andıran kırmızı ışıkları bir fonda gömülen cesetten arta kalanlar (yani küvetteki kanlı çekiç, kürek ve testere) dehşeti zirveye çıkarmaya yetiyor. Bu, modern kara filmlerin bir inovasyonu aslında. Boyle da o janra hakim bir yönetmen. "Mezarını Derin Kaz", 70'lerin modern

kara filmlerine sevgiyle bakan 90'ların revizyonist kara filmlerinin klas bir örneği.

Danny Boyle, filmde kurgu hızı skalasının tüm duraklarına uğruyor. Tersinden bir sürat kadranı gibi hızlı başlayıp giderek ağırlaşıyor. Açılış sahnesi ile kapanış sahnesi arasındaki dinamizm farkı da bunu ortaya koyuyor. Özellikle filmin başından Hugo'nun ölü bulunmasına kadar olan süreç, "Trainspotting"de kristalize olacak kurgu anlayışının bir öncülü gibi. Kinetik sıçramalar ve durmak bilmeyen bir müzik ile başlayan film, giderek temposunu düşürüyor. Gitgide kamera hareketleri yavaşlıyor. Planlar uzamaya başlıyor. Fakat bu yanlış bir karar değil. Tempo ağırlaştıkça, kuşku ve tansiyon artıyor.

Boyle'un eserini, ev arkadaşlığı kurumu üzerine bir makale olarak da ele almak mümkün. Ev arkadaşlığının az sevgi fakat çokça nefretle kurulan doğasını analiz etmeye çalışıyor sinemacı. Entriya aracı olarak para dolu çantayı kullanması boşuna değil. Zira ev arkadaşlığı ekonomik bir kurum. Fahiş kiralara parası yetmeyen ve birbirini sevmeyen bireyler, sırf bu yükü paylaşmak adına bir daireye tikişiyorlar. Arkadaşlık bir lüks bu noktadan sonra. Kimse sevmediği bir yabancıнын ev hallerini görmek ve kişisel yaşam alanını paylaşmak istemiyor. Fakat ev arkadaşlığının doğası böyle. "Kavga çıkmasın da düzen bozulmasın" diye tartışmalar kısa kesilir bekar evlerinde.

Lakin çamaşır makinesinde unutulmuş bir çorap, çöpe dökülmemiş bir küllük, yıkanmamış bir çay bardağı bile gırtlak gırtlığa gelme vesilesi olabilir. Danny Boyle, bu deneyimi yaşamış herkes gibi filmde ev arkadaşlığı dengesinin ne derece hassas olduğunu altını çiziyor. Bekar evindeki sahte detantın, para dolu bavul gibi fantastik bir dinamik söz konusu olunca nasıl bir anda yok olabileceğini resmediyor.

DVD'si ülkemizde yıllardır bekleniyordu.

Bağa gözlemlü sıkıcı muhasebeci David'in ruhsal dönüşümünde Christopher Eccleston çok başarılı.

Parayı arayan gangsterlerin öyküsü, filmin içinde bağımsız bir ada gibi durarak öykü bütünlüğünü yer yer baltalıyor.

ORJİNAL ADI Shallow Grave

YÖNETMEN Danny Boyle

OYUNCULAR Ewan McGregor,

Christopher Eccleston, Kerry Fox, Keith Allen, Peter Mullan

YAPIM/SÜRE 1994 İngiltere, 92 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce,

2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tigon

Para dolu bir çanta için insan en güvendiği arkadaşlarını bile öldürmeye çalışabilir!

UZAK İHTİMAL

YÖNETMEN Mahmut Fazıl Coşkun

OYUNCULAR Nadir Sarıbacak,

Gökrem Yeltan, Ersan Uysal

YAPIM/SÜRE 2009 Türkiye, 88 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Kanal D Home Video

Aşk herşeyin üstesinden
gelemiyor işte bazen.
"Uzak İhtimal"ın ilk
cazibesi buradan geliyor.

GEÇEN YILIN GİŞELERDE BELKİ DE EN GÜME GİDEN BİRKAÇ TÜRK FİLMİNDEN biri oldu "Uzak İhtimal". Ne yazık ki 'ödüllü film' payesini alan bazı filmler seyircileri salonlardan itiyor. Bu film de aldığı ulusal ve uluslararası ödüller sayesinde seyirci 'riskli film' statüsüne koyduğu için sinema salonlarında hak ettiği ilgiyi göremedi. Oysa her gün herkesin başına gelebilecek 'yarım kalan bir aşk hikayesi'ni duru ve duygusal bir tonda, çok da yalın bir dille anlatan başarılı bir film bu.

Kendisine hayli yabancı bir şehirde, yani İstanbul'da müezzinlik yapmaya gelen utangaç Musa'nın rahibe adayı yan komşusu Clara'ya olan uzaktan ilgisi onu bir şekilde kabuğundan sıyrılmaya zorluyor. Ancak yine de o kabuk öyle sert bir kabuk ki Musa'nın kendi kendine verdiği cesaret, karşı taraftan da aldığı küçük sinyaller ve yeni tanıdığı, gizemli bir geçmişe sahip sahaf dostunun desteğine rağmen bir türlü kırılmıyor. Farklı dinlere mensup olma detayı ise aslında farklı dünyalara ait olmanın daha altı çizilmiş bir

versiyonu. Aslında bir anlamda geçtiğimiz haftalarda Arka Pencere'de de mercek altına aldığımız David Lean'ın "Brief Encounter"ı gibi, 'yaşanamayan büyük bir aşk'ın hazin hikayesini usul usul anlatıyor film. "Aşk herşeyin üstesinden gelir" klişesini bozan bu türden melankolik aşk hikayelerine özellikle uzakdoğu sinemasında sıkça rastlasak da Türk sinemasında uzunca bir süre hasrettik.

Gökrem Yeltan'ın gayet dozunda bir performansla renk kattığı filmde Musa rolündeki Nadir Sarıbacak'ın adeta 'nefes kesen' performansı alkışa değer. Özellikle finaldeki, Musa'nın hayatının en büyük ikilemini yaşadığı o sahnedeki oyunculuğu az rastlanır cinsten. Ama Sarıbacak'ın kazandığı ödüllerini alırkenki çocuksu heyecanının da bize biraz 'yapay' geldiğini belirtmeden edemeyeceğim. [A]

Musa'nın Clara ile 'karşı pencere'den kurduğu yarım yamalak ilişki klişe gibi görünsede o kadar ustaca 'farklılaştırılmış' ki...

Sahaf Yakup'un hikayesi ana hikayeye daha iyi ve daha sıkı eklenilse daha iyi olabilirdi sanki...

KADIN AKLI ERKEK AKLI

ORIJİNAL ADI The Ugly Truth
YÖNETMEN Robert Luketic
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 92 dk
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon

ROMANTİK KOMEDİ FİLMLERİ 2000'Lİ yıllarda çok değişti. İlişkilerin giderek daha hızlı, daha açıksözlü ve 'pratik' yaşanması bu filmlere de yansdı.

Sanki erkekler için yapılmış gibi duran bir romantik komedi "Kadın Aklı Erkek Aklı". Yine geçen yıl izlediğimiz "Arkadaşımın Aşkı" (My Bestfriend's Girl) adlı türdeş filmiyle birlikte şimdilik en argolu ve utanmaz olanı. 'Utanmazlık' bazı filmlerin erdemi olabilir ama kesinlikle bu filmin değil. Filmin erkeği zaten gerçek hayatta rahatlıkla 'hanzo' şeklinde tanımlanabilecek seksist bir adam. Herhangi bir romantik filmin kahramanı olacak biri değil. Ama hikaye gereği Abby adlı gayet güzel ve akıllı televizyon yapımcısının ona bir şekilde aşık olması gerekiyor. Nitekim uyduruk bir düzeneikle de bu gerçekleşiyor. Bu nasıl mı oluyor? Adamın evcilleşmesiyle değil, kadının değişmesiyle oluyor.

Zaten erkeği evcilleştiren rom-kom'larla da sorunumuz vardı. Ama bu film eğer o filmlerin anti-tezi olacaksa, biz gene pembe bulutların üzerinde gezen Meg Ryan filmlerini bunlara tercih ederiz. **Burak Göral**

Katherine Heigl güzel ve komediye yatkın bir aktris. Filmin tek izlemeye değer şeyi aynı zamanda...

Güzel bir kadına bir akşam yemeği sırasında sürekli "fuck" dedirtmenin nesi komik ve romantik?

KAYIP ADA

ORIJİNAL ADI Land Of The Lost
YÖNETMEN Brad Silberling
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 102 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D Home Video

BU HAFTA AÇIKLANAN ALTIN Ahududu adayları arasında "Kayıp Ada"nın yeri büyük. En Kötü Film ve En Kötü Aktör dalında adaylık kazandı. Filmin Amerika'da böylesine sert tepki toplaması bedavaya değil. Türkiye'de bilinmeyen, 70'lerin kült bir dizisinin uyarlaması söz konusu. "Lost"un yaratıcılarının bile çocukken favori dizisi olan eseri 'kirlenmek' filmin yönetmenine ve oyuncusuna negatif geri besleme kazandırıyor haliyle.

Will Ferrell pasif agresif komedyenler kuşağının harika bir temsilcisi ve yetenekli bir aktördü. Fakat "Kayıp Ada" gibi kendisine paradan başka bir şey getirmeyen yapımlarla kabiliyetini köreltti gitti. Tamamen bedensel gülmeceye yaslanan bir oyunculuk sergileyerek can sıkıyor. Aksi gibi film de uyarlandığı dizinin aksine ne çocuklara ne büyüklere hitap ediyor. Dev sivrisinek ısırtığı, patlayan dinazor gibi sahnelerle mide bulandırmaktan öteye gidemiyor. Anna Friel ile Will Ferrell'in kimyasının olmamışlığı, esprilerin ilkokul üç düzeyindeki yavanlığı, skeç skeç ilerleyen öykünün bütünlüksüzlüğü bu filmi vasatın altında bir fantastik komedi yapıyor. Bu gidişle, Ahududu'da da şansı yüksek olacak zaten. **Kemal Ekin Aysel**

Danny McBride'in maganda Amerikalı portresi filmin tek eğlendirici ögesi.

Dinozorların üç boyutlu modellenmesi ne yazık ki "A.R.O.G."dan hallice.

KASABANIN YENİSİ

ORIJİNAL ADI New In Town
YÖNETMEN Jonas Elmer
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 97 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon

MİAMI'DE YÜKSEK HAYAT standartlarıyla ve keyifli bir işte yöneticilik yapan Lucy, bir denetleme işi için dokuz aylığına karlarla kaplı Minnesota'ya gönderilir. Sıcak iklime alışkın genç kızımız soğuk kasabada kendisine sıcak bir kucak bulana kadar mızımlık yapar. Nasıl bir romantik komediyle karşı karşıya olduğunuzu artık anlamışsınızdır.

Film tipik bir şekilde Amerikan taşralarını küçümseyen insanlara aslında oraların ne kadar 'bozulmamış', kişisel hırslarından arınmış insanlarla dolu olduklarını anlatıyor. Lucy'nin kasabanın yakışıklısı Ted ile olan aşkında 'inandırıcı' değil 'özendirici' bir durum söz konusu. Harry Connick Jr.'ın canlandırdığı Ted gibiler gerçekte argo konuşan, pis giyimli, göbekli adamlar olurlar herhalde. Ama burada maşallah bir defilede podyuma iterseniz orada hiç de abes duruma gibi...

Renee Zellweger'in bazen sevimli (Jerry Maguire), bazen -bir şekilde- güzel (Beyaz Zambak), bazen de inanılmaz gıcık (Cinderella Man) olabilme özellikleri var. Bu filmde hepsini sırayla oluyor. Soğuk iklime alışık olmama halini sarsak ve sakar bir performansla sergilediği sahnelerde komik olabiliyor. **Burak Göral**

Örümcük Adam filmlerinin de gedikli olan J.K. Simmons'ın komedi performansı dikkat çekiyor.

Bir defa da taşradan büyük şehire gelen kız romantik bir şeyler yaşasa ya?

1 - Ahududu Ödülleri (Film)

Her yıl geleneksel biçimde Oscar'lardan bir gün önce açıklanan (bazen de verilebilen!) Ahududu Ödülleri'nin (Razzies) bu yılki 'en kötü film' adayları arasında Türkiye'de gösterime girmiş iki film de var: "G.I. Joe: Kobra'nın Yükselişi" ve "Transformers: Yenilenlerin İntikamı". Diğer üç adaysa, "All About Steve", "Old Dogs" ve bu sayıda AİLE OYUNU sayfalarımıza da sızan "Kayıp Ada" (Land Of The Lost).

2 - Ahududu Ödülleri (Kadın Oyuncu)

Ahududu Ödülleri'nde kadın oyuncu dalında hayli ilginç bir durum söz konusu! "The Blind Side"la Oscar'ın favorisi Sandra Bullock, "All About Steve"le de 'en kötü' olmaya aday. Her ikisini de kazanırsa iş daha da ilginçleşecek tabii! Diğer adaylar: Sarah Jessica Parker (Morganlar Nerede?), Miley Cyrus (Hannah Montana), Megan Fox

(Kana Susadım ve Transformers: Yenilenlerin İntikamı) ile Beyoncé Knowles (Obsessed).

3 - Ahududu Ödülleri (Erkek Oyuncu)

AİLE OYUNU sayfalarımızda boy gösteren Will Ferrell, "Kayıp Ada"yla bu dalın 'önemli' adaylarından biri konumunda. Diğer adaylar da yabana atılır gibi değil doğrusu: Eddie Murphy (Imagine That), Jonas Brothers (konser filmleriyle üç kardeş birden aday), John Travolta (Old Dogs) ve Steve Martin (Pembe Panter 2).

4 - Ahududu Ödülleri (Yönetmen)

Blockbuster aleminin kralı Michael Bay, serinin ikinci filmi "Transformers: Yenilenlerin İntikamı"yla adaylıktan paçayı

sıyırarmamış! Ona eşlik eden meslektaşları da 'en kötü film' adaylarının yönetmenleri: Phil Traill, Stephen Sommers, Brad Silberling ve Walt Becker.

5 - Ahududu Ödülleri (2000'lerin en kötüsü)

Bu yıl 2000'lerin en kötü film, erkek oyuncu ve kadın oyuncusunun da seçileceği Ahududu Ödülleri'nde 10 yıllık dilimin 'en kötüsü' olmaya aday beş film şöyle sıralanıyor: "Battlefield Earth: A Saga Of The Year 3000" (2000), "Freddy Got Fingered" (2001), "Gigli" (2003), "I Know Who Killed Me" (2007) ve "Swept Away" (2002).

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

“ Seyirci bir patlamayla terörize olmaz. Patlama ihtimaliyle olabilir ama! ”

Alfred Hitchcock